

**DŽEK
SLEJD**

**BROJ
127**

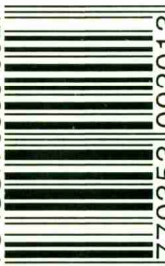
**CENA
44 000 DINARA
EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

ŠEJN

DEVOJKA IZ TEKSASA

YU ISSN 0353-0027

9 770353 002013

SEJN

BROJ 127

DŽEK SLEJD

DEVOJKA IZ TEKSASA

NIŠRO FORUM · OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
SEJN
Bro 127

Glavn: i odgovorni urednik:
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik:
Zorka CIRIĆ

Naslov originala:
Jack Slade
BLUE ANGEL

Recenzija:
Miloš SIMIĆ

Prevod i adaptacija:
Miloš SIMIĆ

Lektor:
Svetlana SIMUNOVIĆ

Tehnički urednik:
Dorđe JOVANOVIĆ

Naslovna strana:
Ferenc BARAT

Korektori:
Margit HORVAT-HARANGOZO
Julijana BUZOGANJ-KARDOS

Stampa: 5. XII 1989.
Tržište: 16. XII. 1989.

Izdaje i štampa NIŠRO „FORUM” — OUR „MARKETPRINT” Novi
Sad Vojvode Mišića 1.

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ; Urednik: Zorka
CIRIĆ; Naslov originala: Jack Slade — BLUE ANGEL,
Copyright: 1976 by Towe Publications INC. prema ugovoru sa GPA
iz Minhena

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove
knjige u celini, ili delimično ili na bilo koji drugi način.

Godišnja pretplata za inostranstvo u stranoj valuti: Austrija 83 ATS;
Australija 9,5 AUD; Francuska 40 FRF; Švedska 42 SEK; SR Nemač-
ke 13 DEM; Švajcarska 9,5 CHF; SAD 7 USD. Uplate slati na devizni
račun: Vojvođanska banka, Osnovna banka Novi Sad, 65700-620-
-219-1089 „Forum” Novi Sad, uz ubaveznu naznaku: Pretplata za
„Sejn”.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sek-
retarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, br 413-
-12/79, od 28. II 1979. godine

Voz je dahtao kao pas na letnjoj sparini. Zaustavio se ispred zgrade male železničke stanice u Kanutilju. Svetlost dva fenjera koji su se kao neke aveti klatili na vetru pala je na vagon u kome se nalazila vojnička pratnja iz Fort Blisa.

Baš kada je Šejn podigao ruku da mahne oficiru, prasnule pucnji. Jedna kugla je đavolski jako blizu fjučnula pored Šejnove glave, a druga je proletela pored njegovog ramena.

Šejn se bacio unazad. Munjevito je nestao sa perona.

Onda se sve utišalo. Opasnosti više nije bilo i Šejn se uspravi. Oficir je već bio zaustavio svoga konja i sjahao. Šejn je vratio svoj revolver u futrolu i prišao mu. Pružili su jedan drugom ruku.

Entoni Garner, mlad lep čovek, osvrnuo se još jednom na sve strane.

— U prvom trenutku sam pomislio da je to napad na voz kako bi se opljačkao novac za vojničke plate. Međutim, kugle su bile upućene vama. Čudno!

— I za mene je to zagonetka, Garnere. Sigurno je da su me u El Pazu prepoznali, ali da je neko ovde poželeo da me upuca, pa to mi ni u snu ne bi moglo da padne na pamet. Kome je u Fort Blisu bilo poznato da ćemo se mi za vreme mog prolaska kroz ovo mesto sastati i razgovarati?

— Pa, to su major Bek, Natan Pej i ja — odgovori Garner. — Niko drugi. Čak ni adutant, kapetan Holin nije imao pojma o tome. Nikako sebi ne mogu da objasnim kako se to dogodilo!

Jedan konjanik male pratnje im je prišao i pozdravio.

— Šta je sa novcem, ser?

— Mi ćemo primiti sanduke — odgovori poručnik. — Izvinite me za trenutak. Šejne.

Okrenuo se na drugu stranu i komandovao. Jedan vojnik je otvorio vrata poštanskog vagona.

Šejn je odmah primetio nadzornika stanice koji je trčao prema Garneru. Nešto je pričao poručniku. Bio je uzbuđen. Putnici u vozu pritisnuli su svoje noseve na prozorsko staklo kako bi čuli šta se dogodilo.

Šejn je prešao na suprotnu stranu do gomile drvenih cepanica i upalio drvce šibice.

Osvetlio je tlo. Otisci konjskih kopita mogli su jasno da se raspoznaju.

Upalio je drugo drvce šibice. Kao da mu se učinilo da je nešto primetio na zemlji. I, nije se prevario. Sagnuo se i podigao predmet. Potkovica! Šest zareza. Takve koriste uglavnom kauboji iz Teksasa. Bila su utisnuta dva slova D i C.

Šejn je pokušao da se seti nečega od pre godinu dana. Kamdenovi!

Stavio je potkovicu u džep i uspravio se iza gomile drveta. Sanduk sa novcem za Fort Blis je u međuvremenu bio istovaren i stavljen na kola.

Šejn je prišao vojnicima.

On i Garner su otišli iza zgrade gde je bilo mračno. Zapalili su cigarete.

— Da li ste nešto otkrili? — upita poručnik.

Šejn klimnu glavom.

— Naisao sam na tragove kopita — odgovori on. To da je pronašao potkovicu je prećutao. — Čini mi se da je to dobra ideja da se novac šalje noću. Međutim, ja ne verujem da će taj trik uspeti, poručniče.

— Ako sam vas dobro razumeo, onda vi mislite da će svaki bandit u ovoj okolini saznati za transport novca ako već znaju da ćemo se mi sastati ovde u Kanutilju?

— Neće to znati svaki bandit. Garnere — reče Šejn zamisljeno. — Međutim, sasvim je moguće da to već zna banda koja je izvršila napad na voz pre godinu dana. Koliko ima vojnika koji su prošli preko zelenih livada, ali i kroz najcrnji pakao. Njihov zadatak završava se u El Pazu. Tamo poštanski vagon preuzima vojna komanda iz tog mesta i oni će poslati vojnički novac takođe za još četiri tvrđave južno od obala Pekos Rivera. Novac će preuzeti svaka komanda pojedinačno.

— Da li je El Almirante imao toliko hrabrosti da se u poslednje vreme pojavi u blizini El Paza? — upita Šejn.

Garner odmahnu glavom.

— Taj bandit pljačka i s ove i s one strane granice. Nju Meksiko i Meksiko. U Nju Meksiku bude napada između Hermanesa i Kolumbusa na istoku i Rodea i Hamitasa na zapadu. Isto tako je primećeno njegovo prisustvo na severu od Deminga. Opljačkana je i banka u Apačima, Arizona. Ipak, samo nas ovde u Teksasu đavolski lukavo izbegava. O tome će vas još bolje obavestiti Natan Pej. On se sada nalazi na putu. Treba da kupi konje za nas. El Pazo, salun „Frontir”, tamo će vas čekati.

Šejn mu pruži ruku.

— Onda mu neću dozvoliti da me čeka dugo — nasmeja se Šejn. — A kako je mis Parker?

Mada je svetlost fenjera bila bleđa Šejn je ipak primetio kako se Garnerovo lice zarumenilo.

— Ona je... mislim... dobro je — mucao je mladi poručnik.

Šejn ga pogleda zamisljeno.

— Škrti ste na rečima, Garnere. Onda kada sam ja bio među vama je sve išlo kao po loju i meni se čini da ste vas dvoje bili kao jedno biće. Da se nisam prevario?

— Sada već ima izvesnih teškoća — priznao je poručnik. — Sastajem se sa njom, ali samo tajno. Izvan tvrđave. Moj otac je protiv te veze. Čak je i pretio da će me premestiti iz Fort Blisa.

— Vi volite tu devojkicu, zar ne?

Garner potvrdno klimnu glavom.

— Da, Šejne. Mislim da i ona mene isto tako voli. Međutim, ponašanje moga oca je vreda. Zato i provodi dosta vremena u El Pazu. Iz inata. Sprijateljila se sa tom igračicom. Sigurno se sećate te lepe devojke sa loknicama kestenjaste kose koja radi u dvorcu za ples Kalvina Kroca?

Šejn klimnu glavom i osmehnu se. Da li se seća Linde Ekland? U ono vreme on je s njom vodio ljubav u senci drveća Keder Mauntina. Setio se odmah njenog divno građenog nagog tela. Zar je moguće da je od tog vremena prošla čitava godina dana. Vreme stvarno prosto leti. Linda! Osetio je kako mu srce brže kuca. Ta lepa devojka privlačila ga je kao neki nevidljivi magnet u El Pazu. Pogotovu što već nekoliko nedelja nije imao ženu u svom naručju. Nadao se da Linda za to vreme nije odabrala nekog stalnog prijatelja.

Stavio je svoju ruku na Garnerovo rame.

— U ljubavi je tako Garnere — reče on. — Nikada se ne treba predati. Želim vam sve najlepše, poručniče!

— I ja vama, Šejne

Šejn skoči na peron i mahnu mu još jednom. Kada je stigao do svog mesta voz je krenuo. Nije obraćao pažnju na to da su ostali putnici nešto tiho šaptali. Naslonio se nazad i navukao šešir na oči. Setio se događaja od pre godinu dana.

II

Onda je u blizini Fort Blisa napadnut jedan transport novca za armiju. Od pratnje je u okršaju ostao u životu samo jedan čovek. Entoni Garner. Skoro je sasvim sigurno da je taj mučki napad izvršio El Almirante sa svojom bandom. Taj meksikanski desperado koji je samog sebe proglasio admiralom i sanjao o nekim dalekim putovanjima dalekim morskim vodama, nosio je blistavu uniformu sa zlatnim vrpcama i resama.

Pretpostavljalo se da je neko od vojnika, koji su pre koji dan dezertirali iz Fort Blisa, kazao banditima kada će proći pošiljka sa novcem za vojnike.

Poručnika Garnera su uhapsili zato što je pričao nešto što je bilo sasvim suprotno onome što je ranije govorio. On je bio jedini koji je preživeo i zato se posumnjalo u njega da se nalazi pod istim šeširnom sa banditima.

Garnerov otac, general u Vašingtonu, nije verovao u tu priču. Njegov sin svakako ne bi imao toliko hrabrosti da ukalja ugled svoje porodice. Ipak, dat je nalog Šejnu da to ispita.

U slučaju da u tom gradu koji se zove El Pazo ne bude nikakvih tragova. Šejn je trebalo da krene u Hermanes u Nju Meksiku gde je belo stanovništvo zapretilo da će proterati silom crne stanovnike grada. A pošto je u to vreme vladao građanski rat za oslobođenje robova trebalo je neki drugi agent Sedme brigade da se pobrine o tome da u Hermanesu vlada red i mir. Nikom nije bilo poznato ko je taj čovek. Čak ni Šejn nije znao. Doduše, rekli su mu da će mu agent priskočiti u pomoć ako bude potrebno.

Šejn je dobio zadatak da u Hermanesu potraži jednu crnačku porodicu. Prezime je bilo Bol. Njihov sin je poginuo u

armiji i Šejn je trebalo da preda orden koji je zaslužio pali vojnik.

Prilikom dolaska u El Pazo Šejn se onda posvađao sa nekim momkom zbog Linde Ekland. Taj nitkov je pucao iz zasede na Šejna i pogodio ga u rame. Šejn je takođe potegao svoj revolver i ubio mladića. Već u toku noći otac tog mladog momka, rančer koji se zvao Oliver Kamden došao je sa svoja dva druga sina i jednim delom svojih kaubojja da se obračuna sa Šejnom.

Lindon Harst, šerif u gradu El Pazo naredio je svojim pomoćnicima da čuvaju ranjenog Šejna i oni su sprečili Kamdenove da se obračunaju sa Šejnom.

Šejn je ostao dva dana u krevetu hotelske sobe. Zatim je zahtevao da ga prebace do železničke stanice da bi krenuo u Hermanes. U međuvremenu se dogodilo nešto u Fort Blisu!

Kada je bolničarka Ajlin Parker ušla u baraku sa gvozdenom ogradom kako bi dala lekove zatvorenicima iznenada se u rukama jednog zatvorenika-dezertera stvorio revolver. Želeo je da iskoristi mladu devojkicu kao taoca i zahtevao je da im se pripremi hrana i konji kojima će pobeći.

Komandant je trljao rukom čelo. Ipak, na kraju je popustio.

Posle odlaska dezertera poručnik Garner se pridružio grupi vojnika. Želeo je da spasi medicinsku sestru i da na neki način spere mrlju koja je pala na njega što je transport novca za vojnike tako neslavno završio i dolari se našli u rukama nekog ko je bio pametniji od njega! Da li je tako?

Niko nije mogao da objasni to kako je revolver došao u ruke zatvorenika. Komandant tvrdave, major Bek naredio je svom izvidniku, skautu Natanu Peju da sledi tragove dezertera.

U Hermanesu Šejn je ponovo bio neprijatno iznenađen. Opet je to bio sin rančera s kojim se posvađao. Mladić je pregazio konjem jednog crnog dečaka i Šejn ga je zbog toga izudarao. Posle je pucao iz zasede na Šejna. Tog puta Šejn ga je pogodio u ruku u kojoj se nalazio revolver i tako ga onesposobio za borbu.

Kasnije je Šejn doneo mladog crnca u naselje gde su stanovali obojeni. Saznao je da je to najmlađi sin u porodici Bol koju je sustigla teška sudbina. Jedan sin je ubijen u armiji, a drugoga su linčovali. Hteo je u jednom salunu da proda srebrnu narukvicu koja se ranije nalazila na ruci rančerove kćerke Liz Morton.

Ta devojkica je jednom prilikom jahala i udaljila se od ranča. Bila je silovana.

Kada su mladu Liz pronašli ona je bila izgubljena devojkica. Odsutna i umom poremećena.

Pošto je Mozes Bol hteo da proda njenu narukvicu zaključilo se da je on taj koji je silovao devojkicu. Bez obzira na njegovu zapomaganje i tvrđenje da on s tim nema ništa, linčovali su ga.

Posle toga su se Kamdenovi upustili u žestok okršaj sa Šejnom u Hermanesu. Šejnu ne bi cvetale ruže da se u borbu nije umešao jedan propovednik koga su zvali „gromoglasni čovek”.

Taj sveti čovek odjednom je iz svoje biblije izvukao teški revolver i dva rančerova sina su bila prilično ozbiljno ranjena.

U međuvremenu su dezertteri primetili da ih progoni armijski skaut Natan Pej. Razdvojili su se. Dok je jedan jahao dalje sa medicinskom sestrom, ostala dvojica su motrili na skauta.

Ipak, Pej je nadmudrio grupu koja je nosila vezanog kaplara. Jedan dezertter je bio upucan, drugi je teško ranio Natana Peja i umakao. Garner je uspeo da preseče užu kojim je bio vezan nožem skauta i odneo je onesvešćenog čoveka u Hermanes.

U to doba radnici su sa radovima bili dospeli do ovog mesta. Tu se nalazio i veliki salun, šator čiji je vlasnik bio Lindin gazda. I, tako je Šejn ponovo sreo lepu devojkku. Onda je došlo do toga da su zajedno izjahali u okolinu kada je došlo do toga da su se milovali i ne samo to. Voleli su se strasno i njihova tela su se spojila u senci velikog hrasta. Na travi, setio se Šejn. Kako je to bilo lepo!

Kada su se vraćali naišli su na jednu kolibu u šumi. Put im nije bio baš poznat i hteli su da se raspitaju kuda treba da idu dalje kako bi stigli tamo odakle su pošli. Tada su videli jednu mladu plavu ženu i tri muškarca.

U Hermanesu je o tome Šejn razgovarao sa verskim propovednikom Bobom Polardom. Ispostavilo se da je to taj nepoznat agent Sedme brigade. Šejn je bio iznenađen. Ni na kraj pameti mu ne bi palo da je to taj čovek.

Obojica su pomislili na medicinsku sestru. Dugim koracima uputili su se u kolibu. Međutim, bila je prazna.

Ništa im drugo nije preostalo nego da slede tragove koji su vodili prema brdima Kedar Mauntina. Naišli su na grupu iz kolibe. Bili su to stvarno dezertteri sa svojim taocem.

U sledećoj borbi devojkka je oslobođena. Ubijen je jedan dezertter, jedan uhapšen. Ostali su pobjegli.

Uhapšeni čovek, jedan mladi momak, potvrdio je da poručnik Garner nema nikakve veze sa napadom na voz sa transportom novca.

Garner i plavuša Ajlin Parker odlučili su da ostanu u Hermanesu dok se skaut ne oporavi.

Šejn je u gradu naišao na jednog čoveka s kojim se dogovorio da se javno održi boks-meč između njega i te grdosije od čoveka koji se zvao Jozef Lem, a kao boksera su ga zvali „Dinamit-Džo”.

Za Šejna je on bio suviše jak i mnogo poznatiji u pesničenju i već u prvoj rundi njegova rana na ramenu je počela da krvari. I, đavo je uzeo igru u svoje ruke. U trećoj rundi Šejnu se brojalo pošto nije mogao da ustane posle jednog pada.

Tek tada su otkrili ranu koja je krvarila. Gledaoci su pozdravili Šejna koji se kao junak upustio u borbu sa tako jakim protivnikom bez obzira na to što je bio ranjen.

Dinamit-Džo mu je obećao da će s njim večno ostati prijatelj i da će mu pružiti priliku za revanš.

Ipak, od toga zasad nije moglo biti ni govora. Pošto su dezertteri nestali negde u daljini bez traga i glasa, a banda El

Almirantea se izgubila kao da je u zemlju propala. Šejnu su dali nove zadatke Bob Polard, tobožnji putujući propovednik, trebalo je da mu se priključi kasnije.

I armijski skaut Natan Pej vratio se u Fort Blis. Bili su potrebni svi kako bi se ugušila pobuna Meskalero-Apača.

Od tog vremena prošlo je godinu dana. El Almirante i njegova banda odjednom su se aktivirali. Bob Polard, „putujući propovednik“ čekao je Šejna u Hermanesu. Sa skautom Natanom Pejom trebalo je da se dogovore šta dalje da se radi ako budu naišli na bandu meksikanskih bandolerosa.

Šejn je izvukao potkovicu. Gledao je dugo u nju. Razmišljao je. Ti inicijali „D. C“! Mora da su pripadali Dorianu Kamdenu iednom od braće mladog čoveka koga je Šejn pre godinu dana ubio u samoodbrani u El Pazu.

Tu, izgleda, nije sve jasno. Kako su ti Kamdenovi saznali da se on vraća?

Ipak, Šejn je bio odlučan da poravna sve otvorene račune i odlučio je da o tome više ne razmišlja.

Setio se nagog tela Linde Ekland. Osmehnuo se kad je pomislio na to da će je uskoro videti.

*

Voz je stao na stanici u El Pazu. Šejn se već sledećeg trenutka našao na peronu.

Dok su putnici silazili iz voza Šejn je prišao zatvorenom vagonu za životinje koji se nalazio na kraju. Povukao je teška vrata. Jedan sivi ždrebac je radosno zarzao. Bio je to pozdrav Šejnu od konja koga je voleo.

On je spustio drvenu ogradu i prišao konju. Potapšao ga je nežno po vratu, stavio mu sedlo i izveo ga iz vagona.

Na sporednom koloseku nalazila se jedna lokomotiva. Iza nje je bio priključen samo jedan vagon sa prozorima na kojima su se nalazile rešetke. Vojnici u plavim uniformama su preтовarali sanduke koji su bili metalni i imali su po dve drške sa svake strane. Narednik je terao momke da požure.

Šejn je poterao konja i stigao do „Vestern uniona“. Tu je saznao da za njega nije stigla nikakva vest.

— Drago mi je što vas ponovo vidim, mister Šejne — rekao je mali čovek i iscerio se. — Želim vam da se ovde lepo provedete.

Šejn se zahvalio. Znači, ovde ga se zaista sećaju. Onda je bilo teško da ostane nepoznat. Sada je bilo još teže.

Odveo je mrkova do konjušnice i tamo ga smestio.

Zatim je prešao na suprotnu stranu ulice gde se nalazio hotel „Metropoliten“ u kome je bio odseo pre godinu dana.

Na recepciji se nalazio neki nov čovek. Nije ga prepoznao. Krenuo je u centar grada.

Iznenadio se. Čak u ovo doba dana bila je gužva. Setio se toga da je subota. Tada kauboji iz susednih rančeva isteruju đavola iz sebe. Lumpuju i vesele se sve dok ne krenu u dvorac za igru. Tamo će valjda naći Lindu Ekland.

Dva pijana kauboja dolazila su mu u susret. Šejn se iscerio.

— Hej, zdravo Šejne!

Šejn je oslušnuo. Okrenuo se.

Jedan čovek se pojavio na pločniku. Šejn ga je odmah prepoznao. Bio je to Brus, najmlađi od živih braće Kamden. Njegovo lice je bilo iskrivljeno, a desna ruka je milovala dršku revolvera.

— Halo, Kamdene — pozdravi Šejn. — Sreli smo se ponovo, zar ne, momče?

— Čitavu godinu dana smo čekali ovaj trenutak — prosihta mladić. U njegovom glasu bilo je puno mržnje. — Meni je to bila najduža godina života. Već sam bio izgubio nadu da ćeš se ikada naći ispred cevi moga revolvera.

Šejn se osvrnu naokolo. Nije primetio nikoga. Pogledao je u Brusa Kamdena i odmahnuo glavom.

— Zar vam godina dana nije bila dovoljna da shvatite da sam ja vašeg brata Roja upucau u samoodbrani! — objasni on. — I, to se ne bi dogodilo da on pre toga nije mene teško ranio. Nišanio sam u njegovu ruku, a potom je na moje oči pala tamna zavesa. Skoro da sam se bio onesvestio kada sam primetio da sam ga upucau.

— Lepo si to izmislio, kućkin sine! — dreknu Kamden ljutito. — Međutim, mene nećeš prevariti. Ti si jedan od onih revolveraša koji jašu kroz ove predele i upotrebljavaju svoje revolvare za račun onoga koji ponudi najviše novaca. Dok takvu ponudu ne dobijate upucavate ljude samo radi vežbanja.

— Prestani već jednom sa vredanjima! — povika Šejn. — Više stvarno nemam volje da slušam glupost, koje priča jedan žutokljunac. Onaj koji je želeo obračun bio je tvoj brat Roj. On je prvi pucau. A sinoć je iz zasede pokušao Dorijan da me pošalje na onaj svet kada je u Kanutilju pucau na mene. Da ste bili obojica možda bi imali šansu protiv mene. Čudno mi je da me ti nisi sačekao u zasedi i pucau mi u leđa!

Šejn je izvadio iz džepa potkovicu. Bacio ju je ispred nogu Brusa.

Rančеров sin frknu besno.

— Ti si ubio i Dorijana!

— Ne! — odvrati Šejn i odmahnu glavom. — On je pucau na mene i odmah posle toga odjahao. Bio je mrak i nisam ga ni video. Pronašao sam samo potkovicu sa njegovim inicijalima.

Kamdenova ruka sve više se približavala mestu gde se nalazila drška njegovog revolvera.

— Nemoj praviti gluposti, mladiću — opomenuo ga je Šejn. — Budi siguran da nećeš uspeti. Ja sam tri puta brži od tebe. Zar da tvoj otac sahrani još jednog sina?

Šejn je osetio da momak postaje nervozan. Ipak, izgleda da će pokušati! Kamdenova mržnja je bila tako velika da je zaboravio da treba da bude i oprezan.

Brus je sada gledao samo u potkovicu koja se nalazila ispred njegovih čizama. Sagnuo se polako i podigao ju je levom rukom. Njegova desnica se za to vreme nalazila na dršku revolvera.

Kada je uzeo potkovicu u ruku Šejn je skočio na njega. Udario je Kamdena vrhom čizme.

Momak je jauknuo i pao nazad.

Sledeći udarac pogodio je njegovu desnu ruku. U njoj se nalazio revolver ali mu je ispao i kliznuo niz pločnik.

Šejn je uhvatio Kamdena za jaknu i podigao ga. A zatim ga je munjevitom ošamario nekoliko puta levicom.

Brus Kamden je vikao. Pokušao je da nekako zaštititi svoje lice i bacio se napred. Hteo je da uzvratí udarac. Međutim, Šejn je bio odlučio da nauči pameti ovog žutokljunca. Udario ga je po nogama i srušio ga na zemlju. Kamden je sada ležao na pločniku. Iz njegovog nosa curila je krv a na licu su se pojavile plave masnice.

Šejn je stajao ispred njega.

— I, šta sada mladiću? — upita on. — Moraćeš da mi odgovoriš na nekoliko pitanja ili ću te ubiti ovde gde se nalaziš. Ustaj!

Brus Kamden je polako ustao. Klatio se na nogama i dahtao. Zatim se naslonio na jednu gredu ispred zgrade.

— Otkud ste vi znali da ću ja danas stići ovamo? — upita on oštrim glasom.

Kamden je obrisao maramom krv sa svog lica. Osvrnuo se da vidi gde se nalazi njegov revolver.

Šejn je video gde se nalazi oružje i podigao ga. Ispraznio je doboš. Zatim je prišao Kamdenu.

— Moje strpljenje je pri kraju. Bruse — reče on oštrim glasom. — Tvoj brat Dorijan je znao da ja u Kanutilju treba da se nađem sa jednim oficirom iz Fort Bilsa. Ko vam je, do đavola, to rekao?

Kamden je slegao ramenima. Video je jako dobro da je Šejn ljut.

— Neko je doturio ceduljicu mom bratu — reče on. — Prošle nedelje u salunu „Lost star”.

— Ko je bio taj?

— Ne znam — odgovori Brus. — Dorijan mi je rekao da on toga momka nikada ranije nije video. Na tom papiru nije bilo nikakvog potpisa.

— I onda ste odlučili da mi vratite milo za drago — promrmlja Šejn. — Dorijan je hteo da me upuca iz zasede u Kanutilju a ti si me ovde čekao kako se ne bi posumnjalo u vas dvojicu ako bi vas videli zajedno. U svakom slučaju ti si bolji čovek od njega. Izašao si ispred mene i otvoreno rekao šta želiš da uradiš, a ne da me čekaš u zasedi i pucaš mi u leđa. Mogao sam da javim šerifu da me je Dorijan napao i pokušao da me pošalje na daleki put bez povratka. U tom slučaju on bi odležao koju godinu iza rešetaka. Međutim, neću ga prijaviti ako mi pokaže taj papirić i ako mi opiše kako izgleda čovek koji mu je predao taj listić. Noćas ću biti u El Pazu. Stanujem u hotelu „Metropolitan”. Ti kaži Dorijanu da ga čekam sutra ujutru u devet sati.

Vratio je Brusu njegov prazan revolver i uputio se u salun.

Zamislilo se. Sada je bio siguran da u ovoj zamršenoj igri neko đavolski vešto vuče konce iz Fort Blisa. A lutke igraju onako kako on odredi.

Šejn je ušao u salun. Miris alkohola i čitav oblak dima kao da su ga za trenutak ošamutili. Pored šanka su stajali kauboji i bučno raspravljali o nekim stvarima. Izgleda da niko nikog nije slušao.

U jednom uglu ugledao je Natana Peja. Mršavi mišićavi armijski izvidnik, skaut poznat po tome što je bio neobično vešt, a i dobar čovek. Sedeo je sam za stolom. Šejn je skinuo šešir i prišao mu.

— Halo, Natane!

— Halo, Šejne! — pozdravi ga Pej i osmehnu se. Prešao je rukom preko brade. — Da li si dobro putovao?

Zatražio je da mu konobar donese praznu čašu. Usuo je u nju viski iz boce koja se nalazila ispred njega. Nazdravili su jedan drugom i ispili.

— Teško putovanje — odgovori Šejn. Ispričao mu je ukratko šta je sve doživeo.

— Možemo mi da pričamo gluposti i nagađamo u kom grmu leži zec. Meni se čini da je sve jasno. Napad na voz su onda zajedno izvršili ti lupeži banditi i dezterteri! Jasno, napad na voz su izvršili El Almirante i nekoliko deztertera. Međutim, čovek koji drži konce u svojim rukama i naređuje kako da se radi nalazi se još i danas u Fort Blisu i baca se blatom na ugled armije. Moj dolazak mu nije nimalo prijao. Zato je i javio Kamdenovima da ću ja da se pojavim ovde. Tačno u minut, vreme i mesto! Čudno, zar ne? Taj je računao s tim da će me Kamdenovi skloniti s puta. To tim momcima nije uspelo. Poručnik Garner tvrdi da su o mom dolasku znali samo on, major Bek i vi. Šta o tome mislite?

— Svinjarija! — frknu Pej i opsova. Ispio je viski iz čašice. — Razumem vas, Šejne. Znam šta mislite. Međutim, Garner nije čovek koji bi mogao da bude izdajica. Osim toga, čovek koga ste vi prilikom oslobađanja medicinske sestre uhvatili, potvrdio je to da Garner nije bio umešan u te priјave poslove.

Šejn klimnu glavom.

— Međutim, taj svedok je ubijen one noći kada sam se ja boksovao sa Dinamit-Džoom. Mislite li da vaš komandant nema nikakve veze s tim?

— Za majora Beka mogu staviti ruku u vatru da on nije ništa odao — objasni Pej. — Međutim, to isto važi i za poručnika Garnera.

— U tom slučaju na listi ostajete samo vi, Natane.

— Tako izgleda — reče skaut i isceri se. — Međutim, šala na stranu, Šejne. U Fort Blisu će se dogoditi nešto što nije za naše uši. Oficiri nešto spremaju. Ne zaboravite da Blis ima svoj sopstveni telegraf. To da nešto vri ne može se sakriti. Važan nam je svaki vojnik razumete?

Šejn potvrdno klimnu glavom.

— Dobro sam vas razumeo, Natane — promvmlja on. — Međutim, to što se tiče Garnera jako teško mogu da shvatim bez obzira što je on na mene onda ostavio jako dobar utisak.

— On je izvanredan oficir — potvrdio je.

— Uprkos rehabilitaciji, on se ni do danas nije oslobodio onoga što je tada doživeo. On se onda do ušiju zaljubio u me-

dicinsku sestru. To sam ja primetio u Hermanesu kada sam ostao tu dok sam čekao da ozdravim. Mala je doduše bila ljubazna prema njemu, ali je Ajlin Parker bila zaljubljena u vas. Vi ste za nju bili princ iz bajke koji ju je spasio. Devojka je bila razočarana kada je saznala da vas zovu da odete.

Šejn se zagleda u skauta.

— Ajlin Parker, plavi anđeo iz Fort Blisa? — reče on tihim glasom. — Da je bila zaljubljena u mene? Ne, Natane, čini mi se da ste se tu prevarili!

— Mislite li da sam ostario i da ne znam šta govorim? — upita izvidnik. — Ja sam već dvadeset godina u armiji i žene me ne interesuju. Tek nekoliko meseci kasnije od vašeg odlaska ona se zbližila sa Garnerom. Međutim, meni se čini da to nije bilo iskreno s njene strane.

— Garner je hteo da se ženi s njom — promrmlja Šejn. — Ali, njegov otac je bio protiv toga i čak mu je pretio da će ga premestiti.

Pej potvrdno klimnu glavom.

— To je tačno, Šejne. General je imao druge planove kad je u pitanju bio njegov sin. Hteo je da ga oženi sa kćerkom jednog bogatog krznara u Vašingtonu. Jedna obična medicinska sestra nije odgovarala porodici Garner. Bilo im je ispod časti da se jedan Entoni Garner oženi njom.

— Poručnik tvrdi da se zbog toga Ajlin ohladila prema njemu — kazao je Šejn.

Pej sleže ramenima.

— To Garner priča onako uz vetar — reče on zamišljeno. — Posle otmice Ajlin Parker je postala sasvim drugačija, Šejne. Ona je još uvek lepa, jako slatka i jako vredna. Najbolja medicinska sestra koju sam ja ikada upoznao u armiji. Možda ona ponekad i spava sa Garnerom, međutim, ja sam siguran da ona nije zaljubljena u njega. Ona voli život. Možda zato što je onda bila tako blizu smrti. Pošto se oporavila od šoka ona je promenila svoj način života. Retko se viđa sa Garnerom. Zato veći deo vremena prvo vodi u El Pazu. Sprijetljila se sa igračicom i većinom dolazi sama u grad. Kauboji je obožavaju i tuku se oko nje kad je u pitanju ko će da igra s njom. Ostale žene tim momcima nisu interesantne. Jednog mada će se ona obesiti o vrat nekom bogatašu i okrenuće leđa armiji. Mogao bih da se opkladam u to, Ali, da nas dvojica ostavimo sada to. Ti sutra nastavljaš put u Hernanes?

Šejn klimnu glavom.

— Izgleda da El Almirante u toj oblasti nastavlja da radi ono što je zabranjeno, Natane. Opasan bandit koji nam zadaje mnogo glavobolje. Osim toga imam nameru da posetim porodicu Bol.

— Te crnce je onda jako pogodila nesreća koja se dogodila. Bili su prosto van sebe, Šejne. Koliko je meni poznato oni su se kasnije smirili i sada im je bolje. Izgleda da taj bokser o kome si ti govorio ima neke veze s njima i potpomaže ih novčano.

— A šta je bilo sa devojkom koja je onda silovana? —

upita Šejn. — Vi se sigurno sećate toga? Zbog toga su linčovali Mozesa, najstarijeg sina porodice Bol.

— Kažu da je na putu da ozdravi. Ti njeni napadi su sve ređi. Sada se s njom može razgovarati sasvim normalno, međutim, ne seća se onoga što se onda dogodilo.

— Ja ću morati da računam na vašu pomoć Natane, ako nađem na bandu koju predvodi El Almirante, zar ne?

— Dovoljno je da pošaljete telegram u Fort Blis, Šejne — rekao je izvidnik. — U tom slučaju major Bek će vam poslati čitavu četu. Ipak, mi smemo da ih napadnemo samo s ove strane granice. Ako El Almirante uspe da se prebaci preko granice u Meksiko, mi ne možemo ništa da učinimo.

— Ovo što sam saznao sasvim je dovoljno, Natane. Nećete se ljutiti ako se ja sada izgubim?

— Razumeo sam vas, Šejne. Znam da želite što pre da odete u krevet. Posle vaših dvoboja sa Kamdenovima biće dobro da se ispravate. Da doručujemo u hotelu pre nego što ja krenem sa novim konjima koje sam kupio za Fort Blis?

— Vrlo rado, Natane — odgovori Šejn i ustade. Stavio je svoj šešir na glavu i pružio ruku skautu. Zatim se probio do izlaza između ponapitih kauboja.

Želeo je što pre da se nađe u krevetu, ali ne da spava.

III

Bila je već prošla ponoć kada je Šejn ušao u salon za igranje. Za Teksašane je ovo izgleda bilo stvarno „Nebo El Paza“, jer prostorija je bila prepuna, a raspoloženje odlično. Za stolovima su ljudi sedeli usko zbijeni a ispred šanka su stajali u tri reda.

Šejn je stajao pored salunskih pokretnih vrata. Upravo je muzika počela da svira. Jedan pijanista za klavirom, violonista i jedan svirač na bendžou želeli su da pokažu veštinu na svojim instrumentima.

U gomili je nastalo komešanje. Ko se bar donekle osećao siguran na nogama pojurio je prema prostoru za igru.

Šejn se osvrnuo na sve strane. U ovoj gužvi nije mogao da vidi Lindu Ekland. Polako se probijao između stolova kako bi se našao u blizini prostora za igru.

Približavala mu se neka devojka sa pognutom glavom. Na sebi je imala belu bluzu, svetli kostim od kože sa resama, čizme, a na glavi mekani šešir.

Žurila je. Ipak se osvrnula na sve strane.

— Gubite se! — frknu ona kao prerijska mačka na dvojicu nasrtljivih momaka koji su krenuli za njom. — Sada ne igram, razumete?

Nastavila je da beži. I, sudarila se sa Šejnom! Odmah je skočila ustranu. Podigla je glavu. Iz njenih plavih oči sevinule su munje.

— Sklanjaj se s puta, mangupe! — ciknu ona i skloni jednu loknicu sa svog lica.

Devojka se odjednom trgla i koraknula nazad. Da li je moguće? Ili ipak sanja?

— Šejne, ti si! — ciknu ona. — Da li je to moguće?

I Šejn je prepoznao lepu devojkicu. Bila je to Ajlin Parker. Tu se svakako nije mogao prevariti. Kakva lepotica, prošla je misao kroz njegovu glavu! Ispod tanke bluze ocrtavale su se okrugline bujnih grudi. Šejn je obrisao rukom čelo. Kako to da se tako brzo ožnojio?

— Halo, mis Parker — pozdravi je on.

Osmehnula se. Kakav osmeh na tom lepom licu, pomisli Šejn. Prosto mu je zastao dah. Stao je kao ukopan.

Ona se prva pribrala. Prišla mu je, zagrlila ga i poljubila ga u oba obraza.

— Prosto ne mogu da verujem — kazala je ona tiho. — Da li si to stvarno ti, dragi?

— Ja sam, srce — odvrati Šejn i osmehnu se. Osetio je njeno toplo telo koje se pripilo uz njega.

— Šta ti to radiš ovde u El Pazu? — upita ona. — Ne, nemoj da mi odgovoriš na ovo pitanje. Hajde Šejne, idemo u salun „Koral” i popićemo nešto za naš neočekivani sastanak. Ionako sam htela da se prošetam.

Uhvatila ga je za ruku i povukla ga prema izlazu.

Šejn je bacio još jedan pogled nazad. Međutim, gužva je bila velika i tu nikako nije mogao da primeti Lindu Ekland. Možda će mu to uspeti malo kasnije! Ipak, moraće da se vrati još jednom ovde.

Ispred dvorca za igranje Ajlin Parker ga je stegla još jače ispod ruke.

— Često sam mislila na tebe, Šejne — reče ona. — Zar je moguće da je otad prošlo već godinu dana. Pisala sam ti, ali u Fort Blisu niko nije znao gde si.

— Moj život je takav, kao kod nekog nomada — smejao se visoki čovek. — Čas sam ovde, a čas onde. Uvek na drugom mestu. Kao da me goni neki nevidljivi nemir.

— Šta ti u stvari sada nameravaš, Šejne? — upita ona. — Okružen si velom tajanstvenosti. Pričaju da si tajni agent, lovac na ucenjene ljudske glave ili revolveraš? Svi sumnjaju u tebe!

Prešli su preko ulice gde ga je đavolski opasno sačekao taj mladi Kamden.

Mada je devojkica svojim oblinama zanela Šejna, on je ipak ostao budan i motrio je na sve strane. Ako je Dorijan Kamden pošao iz Kanutilja mogao je na brzom konju već da se nađe u gradu. Šejn je očekivao da će ga Kamdenovi još jednom napasti.

Stigli su do korala koji se nalazio sa suprotne strane ulice gde se nalazila štala za iznajmljivanje konja. Tu blizu je bila i železnička stanica.

Šejn je pošao na suprotnu stranu ulice, ali ga je Ajlin zadržala.

— Da malo još prošetamo, Šejne — zamolila ga je ona. — Hladni noćni vazduh mi prija, dragi. Osim toga, nisi odgovorio na moje pitanje. Meni se čini da si obavijen nekim velom tajanstvenosti, zar ne?

— Nemam nameru da ti otkrivam neke tajne, ali mogu

da ti kažem da sam saradnik jedne detektivske agencije — objasnio joj je on. — U međuvremenu sam dobio zadatak da se bavim nekim problemima železnice. To je dobar posao!

— Kaži iskreno šta te je dovelo ovamo u Hermanes, dragi moj?

— Šta da ti kažem, lepotice? — rekao je Šejn zamišljeno. — Ja sam bio u pratnji građevinskog kampa na izgradnji pruge. Ti ljudi su jako mnogo pili, a bilo je mnogo tuča i obračuna revolverima. Osim toga nestajalo je mnogo materijala. Kralo se na veliko. Materijal se prodavao u bescenje.

Krenuli su prema prolazu između korala za stoku. Zatim su stigli do prelaza preko pruge Počelo je jesenje prikupljanje stoke i uskoro će prva krda napuniti korale

S leve strane nalazili su se korali jednog vlasnika konja i štale.

Lepa medicinska sestra povukla je visokog čoveka prema velikom vagonu sa vodom.

Odjednom je pustila njegovu ruku i zavukla se između debelih dasaka.

— Dođi ovamo, Šejne — doviknu mu ona tiho.

U travi se nalazio neki sanduk sa alatom. Ajlin Parker je sela na njega.

Šejn se predomišljao.

— Zar to nije suviše hladno? — upita on.

— Sanduk štiti od vetra — odgovorila je devojka. — Samo mi nedostaje šibica da zapalim cigaretu.

Šejn je seo na travu pored devojke. Zatim je zavio cigarete.

Ona se ponovo naslonila na njegovo rame.

— Znaš li šta je onda značilo to što smo se sreli? — upita ona. — U trenutku kada mi je bilo teško ti si se pojavio kao neko koga je sam bog poslao s neba da me spasi. Učinilo mi se da je to neki princ iz bajke koji je došao da me odvede u svoj dvorac. Ipak sam se prevarila. Kada si otišao iz Hermanesa bilo mi je jasno da je to bio samo jedan slatki devojački san i da sam se ja zaljubila u čoveka koga će odneti daljina.

— Stvarno? — upita Šejn.

— Zašto se čudiš? — upita ona. — Tako si lep da će mnoge žene okretati glavu za tobom.

Šejn se uzbudio. Ta mlada žena ugrejala ga je kao vulkan. Prosto nije mogao da joj odoli.

— Bila si mlada, Ajlin — rekao je on. — Dezerteri su te onda odveli kao taoca i to je za tebe moralo biti užasno. To što su te oslobodili mora da je predstavljalo nešto što je ličilo na ponovno rođenje.

— Zašto si rekao „mlada”? — upita ona. — Ja sada imam dvadeset i šest godina. U ovim surovim predelima mogu da kažem da sam već starica. Znam da procenim svoje draži. Ali, neću da se zavaravam. Ja više nisam devojčica iz školske klupe. Šejne.

Stavio je cigaretu između usana i zapalio je

Uхватиła je njegovu ruku i stavila je na svoje bujne grudi.

Zatim je polako otkrila prsa. Ispod toga se nalazila još samo naga koža. Osetio je ispod svoje ruke nabrekle grudi. Plava lepotica je uzdahnula. Trebalo mu je dosta vremena da se ponovo vrati u stvarnost.

— Ajlin, moramo biti razumni — prošaputao je Šejn. — Ipak moramo biti razumni.

— Zašto, dragi? — upitala je ona i ustala. — Zar ja nisam dovoljno lepa za tebe ili smatraš da iz hira želim da spavam s tobom?

Šejn je osetio da je ljuta.

— Molim te, Ajlin — reče on blagim glasom — ti si jedna od najlepših žena koje sam ikada u životu sreo. Znam isto tako da nisi ono što si za sebe rekla. Dovela si me u iskušenje, devojko. I ja sam muškarac. Međutim, ima drugih razloga koji me sprečavaju da iskoristim ovu povoljnu priliku, draga moja.

— A, koji su to?

— Pa eto, pomisao na poručnika Garnera na primer.

Udarila je nogom tako snažno da su se njene krupne grudi zatresle.

— Kakve veze može imati Entoni sa ovim? — ciknu ona. Šejn odmahnu rukom.

— Kada su te oslobađali, on zamalo nije izgubio život, draga moja! I ja sam od Natana Peja saznao da je on do ušiju zaljubljen u tebe.

— Zar mu to daje pravo da budem njegov rob? — prosikta ona besno. — I, nemoj više da me zoveš draga moja! Poručnik je dobar momak i moram priznati da sam nekoliko puta spavala s njim. Meni se čini da je to bila zahvalnost, Šejne. To što je on zaljubljen u mene, to je njegova stvar. Tako se često i dešava u životu. Niko nikome ne može da zabrani da voli nekoga. Kod tebe je nešto drugo. Tu nije samo zahvalnost! Ja tebe želim, tebe usamljenog vuka. Zašto izbegavaš da raskineš žrtvu koja ti se sama nudi? Valjda si primetio da ja to želim!

Šejn se kolebao da li da je privuče sebi i poljubi njene sočne usne. Nalazila se samo korak udaljena od njega.

— Sve se dogodilo tako iznenada — rekao je on i izvukao se ispod jedne grede.

Pošla je za njim i usput zakopčavala svoju bluzu. Slegla je ramenima.

Povukao ju je nazad u senku zgrade i poljubio je.

— Odvešćeš me makar na jedno piće — osmehnu se ona. — Čini mi se da sam ja jedna obična guska, zar ne?

— Nisi — odvrati on i osmehnu se.

U salunu „Koral” gužva više nije bila tako velika. Samo još dva stola bila su zauzeta. Nekoliko kauboja stajali su pored šanka. Ljudi su za vreme vikenda žurili da se provedu u dvorcu za igranje.

Kada je ušla, nekoliko muškaraca su ljubazno pozdravili Ajlin.

Šejn je uhvatio lepu medicinsku sestru za ruku i odveo je do jednog stola u uglu prostorije. Tu su bili sami i mogli su na miru da razgovaraju.

Šejn je hteo da poruči dve čašice viskija, ali Ajlin je tražila da konobar donese celu bocu.

— Potrebno je mnogo pića da iz moje duše nestane užasni san. Razočarana sam, jako. Treba to isprati.

Ova mala će stvarno uspeti da me osvoji, pomisli Šejn. Njemu je skoro bilo drago kada je jedan krivonogi stari čovek udario u sto sa strane i prevrnuo bocu sa viskijem.

Šejn prihvati bocu. Nalio je tečnost u čaše. On i Ajlin nastavili su razgovor.

On joj je pričao o svojim doživljajima detektiva, a ona mu je ispričala priču o tome kako se našla u armiji kao medicinska sestra.

— Moj život je tekao sasvim normalno sve do onog dana kada su me deziteri, pod komandom Dejva Klinera, uzeli kao taoca — pričala je ona. — Nisam se bojala smrti, više sam se plašila da me ne siluju. Čini mi se da bi do toga došlo, ranije ili kasnije, bez obzira na to što je Kliner ljude držao čvrsto na uzdi. Posebno sam se bojala najstarijeg od njih, tog gadnog patuljka Pinkija Revna. Taj je stalno gledao u mene kao da želi da me proguta svojim pogledima.

— Znači Dejv Kliner je bio vođa deziterata.

Devojka odmahnu glavom.

— U početku sam i ja tako mislila — objasni ona. — Međutim, kada smo stigli do skrivene kolibe u šumi tamo nas je čekao bivši narednik Burger. On je bio šef i glavni organizator bekstva. Nekako je sigurno uspeo da doturi oružje ljudima u zatvoru barake.

Šejn je ponovo napunio čaše.

— Vi pričate jako lepu priču — reče on i isceri se. — Garner mi je ispričao da su njega uhapsili tek posle pokušaja da pobjegne sa vama!

Lepa plavuša klimnu glavom.

— Nismo imali sreće — reče ona zamišljeno. — Lako bismo pobegli da ja risam dobila napad kašlja. Kao da je davo umešao svoje prste i zaprzio nam papreno ljutu čorbu. Od tog trenutka Antoniju više niko nije verovao. Grupa se raspala.

Ajlin je počela ponovo da priča. Šejn je osetio kako ga ona sve više privlači. Otvoreno i bezbrižno pričala je ona o svemu što je doživela.

Šejn je bio oduševljen. Gledao je zamišljeno u nju.

— Posle mog oslobođenja sve se promenilo — rekla je ona. — U početku sam bila potresena, a onda sam shvatila da se sprema nešto jako opasno. Mogao je da se ugasi moj mladi život koji nije ni počeo. Šta sam ja u stvari i videla dotle od života? Ništa! Nema šta da se krije, odmah sam primetila da je poručnik do ušiju zaljubljen u mene. Skoro da sam prihvatila njegovu bračnu ponudu. Međutim, umešao se njegov veliki, moćni otac. Taj general i žapci koji su kreketali oko nje-

ga, a i ostali glasniji deo porodice, seli su mi na vrh mozga. Zato sam i odlučila da živim kako ja hoću. Sprijateljila sam se sa tom divnom devojkom Lindom Ekland i zato se nalazim ovde u dvorcu za igranje kad god sam slobodna.

Šejn podiže obrve.

— Devojko — reče on slabim glasom — došao sam ovamo da bih video Lindu i da se s njom pozdravim.

Ajlin odmahnu rukom.

— Nema je više ovde u El Pazu! — osmehnu se Ajlin. — Otišla je u posetu svom bratu u Arizoni.

Sto mu gromova! Zar je Linda imala brata? Šejnu tu nešto kao da nije bilo jasno. Zar je moguće da on to nije znao?

Da li je moguće da mu je piće već udarilo u glavu? To bi bilo stvarno smešno! On je mogao da popije mnogo više, a da se to na njemu ne primeti. Postao bi veseliji, samo ponekad, ali znala se granica. Sada se osećao nekako neobično. U glavi mu je zujalo kao da je naleteo roj pčela.

Šejn je obrisao rukom čelo.

— Ja se izvinjavam, ali moram da izađem napolje — promrmlja on.

Ustao je. Pošao je prema vratima. Nekako kao da nije bio siguran na nogama. Klatio se kao slamka na vetru. Izašao je napolje.

Sada mu se sve vrtelo pred očima. Šta tek ovo treba da znači? Pa taj viski nije bio tako loš. Prethodno ga je probao.

Međutim, đavo je izgleda uzeo igru u svoje ruke. Osetio je kako mu se muti u glavi. Neka tamna zavesa se spustila na njegove oči.

Dalje se više nije ničega sećao. Mrak pred očima i neka tmina.

Uskoro je pošrnuo.

Pokušao je da se uspravi. Ipak, nije uspeo. Njegovo telo kao da nije htelo da ga sluša.

Čudna stvar, pomisli on. Ovo mu se nikada u životu nije dogodilo!

Pokušao je da pozove nekog u pomoć, međutim iz njegovog grla čulo se samo krkljanje. Znači, tu je kraj, pomisli on.

Već sledećeg trenutka se onesvestio.

IV

Lokomotiva sa poštanskim vagonom ostavila je za sobom Esperancu, mesto koje je već bilo utonulo u dubok san. Voz je sada prolazio preko ravnog predela obavijenog tamom i jedino su bledi mesečevi zraci osvetljavali voz koji je ličio na neko avetinjsko biće koje krupnim koracima dahće kroz ova usamljena prostranstva.

Bili su sve bliže stenovitim obroncima Kvitmen Mauntina gde je novac namenjen za vojničke plate trebalo da preuzme grupa vojnika iz Fort Kvitmena. Ima već dosta meseci kako se primopredaja vršila na otvorenoj pruzi. Dosad niko nije po-

kušao da izvrši napad na železnički vojni transport, bar ne ovde na postoru između mesta Santa Fe i Korpus Kristi.

Narednik Hartmen je dremao. Probudio ga je pisak lokomotive. To je bio znak da se grupa iz Fort Kvitmena pojavila.

Hartmen je naredio vojnicima da vade metalne sanduke sa platama za vojnike iz Fort Kvitmena.

Kočnice su zaškripale i voz je uskoro stao.

Hartmen je čuo kako neko kuca na vrata.

— Bekeru, da li ste to vi? — upita on. — Kažite lozinku!

— Razumem, naredniče! — čuo se glas. — Lozinka je: NOVAC NA PUTU.

Hartmen se glasno nasmejao. Vratio je svoj revolver u futrolu i dao znak da se otvore vrata. Samo neki šaljivdžija je mogao da izmisli tako smešnu lozinku.

Vojnici su povukli tešku gvozdenu šipku na vratima.

Ispred Bekera se našao neki čudan narednik čija je uniforma svakako nekad u davnoj prošlosti morala videti i bolje dane. Crv sumnje se uvukao u njegovu glavu i on se namrštio.

Ipak, naredio je da dođu kola sa konjskom zapregom.

Dva vojnika su se nalazila na kočijaševom sedištu. Kola stadoše.

— Gde je ostali deo pratnje? — upita Hartmen ljutito. — Na mom spisku se nalazi i poručnik Tifner. On treba da potpiše da je primio novac!

— Njega su odneli natrag u tvrđavu — objasni narednik. — Njegov konj se poplašio i zbacio ga sa sebe. Pao je i udario glavom o stenu.

Hartmen je uporno gledao u narednika. Ta naivna priča mu se nije dopala. Pogotovu mu je bila sumnjiva uniforma vojnika koja je bila otrcana i nije odgovarala standardima armije. Tu je izgleda sve jasno, pomisli on. Polako je spuštao ruku prema svom pojasu gde su se nalazili revolveri.

Međutim, vojnik sa kola munjevito podiže puščanu cev i uperi je u Hartmena. Izgleda da nije mnogo razmišljao. Povukao je oroz i ustrelio ga.

Hartmen je bio pogođen u grudi. Pao je nazad. Jedino je video da je taj davolski, nepoznati narednik potegao revolver i pucao u Bekera. Zatim je ispustio dušu.

A onda se dogodilo ono što niko nije pretpostavljao. Sa svih strana iza stena odjednom su se pojavili jahači. Kao da su iz zemlje iznikli.

Prasnuše pucnji i olovo je poletelo prema vratima gde su stajala dvojica vojnika. Tu je samo koju sekundu ranije stajao Hartmen pored njih. Uskoro su i oni krenuli na onaj svet. Izrešetalo ih je olovo a da nisu ni okom trepnuli.

— Predajte se, momci! — viknu nepoznati narednik. — Nemate nikakvu šansu, amigos!

Vojnicima je još ranije to bilo jasno. Tamo napolju nalazilo se bar dvadesetak jahača spremnih da svakog trenutka upute olovo koje za njih znači smrt. Bili su to Meksikanci.

Jedan se među njima posebno izdvajao. Imao je na sebi jako lepu sjajnu uniformu sa zlatnim resama. Na glavi mu je blistao divan sombrero.

— El Almirante! — ciknu jedan od vojnika. On se bacio na zemlju kada je čuo samrtne krike vojnika koji su se nalazili na vratima lokomotive.

Pucnjava nije prestajala. Olovo je fijukalo na sve strane.

Banda je izgleda sve jako dobro pripremila. Kao sledeći pali su mašinovođa i ložač.

— Predajemo se! — doviknu vojnik koji se nalazio napred. On je bacio pušku kroz otvorena vrata.

Njegova dva druga su učinili to isto.

— To vam je pametna odluka! — doviknu narednik. — A sada, ruke uvis i izlazite napolje, amigos!

Vrata su se zatresla i otvorila se. Vojnici su se poređali. Ko zna šta je ko od njih tog trenutka pomislio. Međutim, to niko na ovom svetu više neće moći da sazna. Pali su pokošeni olovom kao i njihovi drugovi.

— Napred. Dejve! — doviknu bivši narednik Luk Burger. — Pinki, ti prihvati sanduke.

Dejv Kliner je privukao ostale sanduke. Burger ih je do-
dao Revnu i mali, žgoljavi bandit ubacio ih je u kola.

El Almirante je poterao svoga konja napred.

— Koliko ceniš da ima, amigo? — upitao je on.

— Negde oko šezdeset hiljada dolara, admirale — rece Burger, veselo. — Jedan deo novca utrošićemo da nabavimo nove konje. Isto tako nam treba drvena građa. Ipak, u svakom slučaju nam se isplatilo.

El Almirante mahnu rukom. Iscerio se.

Burger se osvrnu unaokolo.

Meksikanac je očito bio zadovoljan plenom koji su dobili. Vikao je na svoje ljude da požure.

Oni su vešto stavili dinamit ispod lokomotive i vagona.

Izvršene su sve pripreme. El Almirante je dao znak da voz krene.

Nekoliko bandita je upalilo fitilje. Zatim su se vinuli u sedla konja i udaljili se.

Nije prošlo dugo, a eksplozija je potresla okolinu.

Lokomotiva je poskočila kao da ju je sam đavo podigao u vazduh. Nastao je pravi pakao. Vatra, dim! Prasak polomljenih pragova!

Sada se svakako povećao broj žrtava koje su na put bez povratka poslali El Almirante i dezerteri iz Fort Blisa.

Šejn se osvestio. Ipak, izgleda da je stvarno sanjao neki začu-
tan san. Kao da je ležao na oblacima da su ga za sve to
vreme stezale nežno neke ženske butine.

Uzdahnuo je i osmehnuo se. Međutim, da to ipak nije san?

Kroz jedan uzan prozor probijala se oskudna svetlost me-
seca. Sada je već sasvim jasno video nugu ženu pored sebe.

Šejn se zagledao u njene nabrekle grudi. Da, sada mu je bilo sasvim jasno da ne sanja. Žena je tu!

Da se brani? Međutim, bilo je već kasno.

Ajlin Parker!

Nagnula se napred i njena duga plava kosa pokrila je nje-
govo lice. Plavi anđeo. Počela je da ga ljubi.

Njeno telo se pripilo uz njegovo i ona je uzdahnula kada
su se njihova tela dodirnula.

Sada više nije moglo biti odstupanja. pomisli Šejn. Među-
tim, ovo je stvarno bila poslastica. Njega odavno nije toliko
uzbudila neka žena. Neverovatno! Ipak, uspeo je da se malo
pribere.

— Divna si — reče on i uzdahnu. — Međutim, nešto si mi
stavila u viski, zar ne?

— Ti si lud, detektive! — ciknu ona i nasmeja se.

Šejnove ruke su se zaustavile na njenim bujnim grudima
koje su mu se tako đavolski opasno nudile.

Uzdrhtala je.

Šejn ju je uhvatio za ramena i bacio je pored sebe. Već
sledećeg trenutka ležao je na njoj.

— Šejne — stenjala je ona. — Pa ti si vior.

— A ti si jedna mala lepa. plava veštica koja je htela da
me otruje, Ajlin.

— Možda zato što me niko nikada nije odbio kada sam
ga poževela — šaputala je ona. — A... ah...

To što je htela da kaže izgubilo se u uzdahu. Devojka je
uživala u trenucima koji su kratki, ali kad je tu čovek koji
se voli onda oni traju dugo... dugo.

*

Kada je zora zarudila Šejn je već bio budan. Posle onoga
što je doživeo i toplog predvečerja. spavao je celu noć kao
jagnje. Ajlin ga je često ljubila. Celo vreme je izgleda bila
budna i bdila nad njim kao da je on neki mali dečko.

— Da li ti se dopalo? — upita ona i osmehnu se zavod-
nički.

Zagrlio ju je.

— Ajlin, zašto to pitaš! — reče on. — Pa ti si zavodnica
kakve na svetu nema. I, nemoj se smeјati što ovo kažem. Ja
zaista tako i mislim, draga.

— Ne znam — odvrati ona. Uzdahnula je. — Ja sam ljuta
na samu sebe. Da li si ti ljut na mene što sam to uradila?

Šejn se iscerio.

— Posle ovoga što sam s tobom doživeo, nisam ljut na
tebe draga — promrmlja on. — Ipak, kaži mi šta si sipala u
moje piće?

— Ništa opasno, Šejne — odvrati ona. — Samo malo lau-
danuma. Isplatilo mi se što sam dala pet dolara dvojici kaubo-
ja da te donesu ovde.

Ponovo ga je poljubila.

— Svi te zovu plavi anđeo — reče Šejn. — Međutim, ja
bih pre rekao da si ti crni đavo. Moram ipak priznati da je
taj đavolić sladak kao jabuka. Ova hotel je jako dobar. Pra-
vo je čudo šta je sve taj krevet izdržao. Da li ti ovde stan-
uješ?

Odmahnula je glavom.

— Kada ostanem noću u gradu onda spavam kod Linde Ekland. Uostalom, ona nema braće. To ti kažem da ne bi trošio vreme i da je tražiš da bi se raspitivao, detektive.

Šejn se trgao.

— Znači, ona je ipak ovde u El Pazu?

Ona potvrdno klimnu glavom.

— Zar je voliš? — upitala je.

— Mi smo dobri prijatelji — odgovorio je on brzo. — Ajlin, draga moja, nešto moramo da razjasnimo. Ja nemam vremena za neku čvrstu vezu. Kada naidem na neku devojkicu koja mi se dopadne i kojoj se ja dopadnem onda se desi nešto slično kao ovo noćas s tobom. Ti si stvarno divna devojkica, ali ja ne želim trajno da se vežem za neku ženu i tu je kraj. Ne znam da li si me razumela, draga?

— Sve je u redu — odgovori ona tiho. — Ipak, može li to nekad da se ponovi?

— Pa, verovatno ne — odgovori on. — Život je nešto drugo, lepotice. Sve je prolazno.

— Znači i žene?

Zagrlio ju je.

— Moraćeš ipak da se obučeš i odeš — rekao je Šejn posle izvesnog vremena. Natan Pej će doći na doručak da se nešto dogovorimo.

Iznenadio se što je ona lako pristala. Malo se umila i onda se obukla.

— Okupaću se kasnije — kazala je ona. — I Linda neće saznati ni jednu reč o svemu ovome. To ti obećavam. Nećemo da tu dođe do nekih nesporazuma, razumeš? Večeras ćemo se još videti. Ja ću odjahati u Fort tek kasnije popodne.

— Ja ću u podne otputovati u Hermanes — reče on sa tugom u glasu. — Međutim, moguće je da tamo ostanem izvesno vreme.

— Ako bude tako, onda ću ja pokušati da te tamo posetim krajem nedelje, Šejne.

— Obradovao bih se — priznao je on.

Klimnula je glavom i osmehnula se.

— Dobro, dragi. Čuvaj se.

Rastali su se sa nekoliko poljubaca.

Šejn se umio i obukao se.

Miris lepe žene još uvek je lebdeo u vazduhu. Kakva devojkica, pomisli on. Taj poručnik Garner stvarno nije imao sreće.

Neko je grubo zakucao na vrata i Šejn se trgao.

Ipak, nije stigao da pita ko je, jer vrata su se već otvorila i Natan Pej je ušao unutra.

— Noćas su napali transport sa novcem — ciknu on uzbuđenim glasom. — Pošto se grupa iz Fort Kvitmena nije vratila na vreme poslata je nova grupa prve čete. Našli su samo mrtve ljude prve grupe.

Banditi su ih skinuli do gole kože. Uzeli su im i oružje. Zatim su kolima otišli do dogovorenog mesta na obroncima Kvitmen Mauntina. Signalna zvezda je još uvek bila upaljena na mestu gde se transport zaustavio. Tu su i poubijani svi vojnici. Banditi su zgrabili sanduke sa novcem koji je bio name-

njen vojnicima iz tvrđava u Kvitmenu, Litonu, Dejvlu i Stoktonu i nestali bez traga i glasa. Lokomotivu i vagone digli su dinamitom u vazduh.

— Pa to je užasno, Natane! — zapanji se Šejn.

— Izgleda da tragovi vode prema meksikanskoj granici — rekao je izvidnik. — Velika banda. To sada u toj oblasti može biti jedino El Almirante. Znači, izdajica iz Fort Blisa je u vezi sa tim opasnim Meksikancem i dezterterima. Ja sam se uputio da nadem tragove i otkrijem skrovište tih nitkova. Osamnaest mrtvih u jednoj noći, Šejne! Da se čoveku digne kosa na glavi. To je za armiju strašno. Ukoliko uspem, uspostavice se veza sa vladom Meksika. Zamolićemo ih da nam pomognu da sredimo te krvoločne kućkine sinove. Da li ćete vi odjahati u Hermanes ili ćete poći sa mnom?

— Naravno da ću poći sa vama — odvrati Šejn. — Ja sam ovamo i došao zbog El Almirantea. Znači, on se retko pojavljuje s ove strane granice?

— Opljačkao je šezdeset hiljada dolara i svakako će proteći mnogo vode rekama dok se ponovo ne pojavi, taj nitkov! — procedi Pej i opsova. — Naći ćemo se u štali za iznajmljivanje konja. Ja sam već spremio dva konja, a tu su još dve životinje koje će nositi teret za put. Ostaje mi još samo to da svojoj komandi pošaljem konje koje sam kupio.

Mahnulo je rukom i požurio napolje.

— Čekaću vas, Šejne! — doviknu on. — Nema potrebe da žurite.

Šejn se osmehnuo. Taj žilavi čovek mu se dopao.

Voz je već stajao na pruzi spreman da krene. Ipak, putnici su još uvek stajali pored stanice. Uklanjali su se ostaci prethodnog voza posle noćnog napada.

Bilo je još dosta vremena do polaska voza. Šejn i Pej su smestili konje u vagon za životinje. Zatim je Šejn otišao u kancelariju „Vestern Uniona”. Poslao je telegram svom kolegi Bobu Polardu koji se tamo nalazio. Ono što se dogodilo zadnjih dana nije dozvolilo da se sastanu.

Šejn i Pej su zatim otišli u salun „Koral” i dobro doručkovali.

Začuo se pisak lokomotive. Pej je platio račun i požurili su prema mestu gde se nalazio voz.

Putnici su već bili ušli unutra. Šejn i Pej su uskočili u vagon za životinje i ubrzo su krenuli.

Dva sata kasnije voz se zaustavio na otvorenoj pruzi. Voz B-kompanije iz Kvintona čekao ih je na mestu gde su banditi izvršili napad.

Komandovao je neki sedokosi oficir.

— Umakli su prema obalama Rio Grande — obavestio ih je on. — Poslali smo četu A da ih goni.

Pej odmahnu glavom:

— Neće uspeti da ih stignu do reke — kazao je on. — A s druge strane je Meksiko.

Dok je skaut tražio tragove Šejn je izveo konje iz vagona.

Voz je kasnio dva sata. Uskoro je ipak krenuo.

— Moramo poći odmah — reče Pej. On se vinuo u sedlo svoga mustanga i uhvatio uzde jednog tovarnog konja. Krenuo je.

Šejn se takođe vinuo u sedlo. Uskoro je kaskao za njim, a u rukama su mu se nalazile uzde drugog tovarnog konja.

Tragovi su se videli jasno. Oni su vodili između Esperance i Fort Kvitmena pravo tamo prema obali Rio Grande.

Negde na pola puta do velike reke naišli su na četvu A.

Kapetan je pozdravio i obratio se izvidniku.

— Prešli su preko reke, skaute — reče on. — Kola su ostala na ovoj strani obali. Prazna!

— Tako sam i pretpostavljao, ser — promrmlja Pej. — Tamo negde nalazi se sklonište tog Meksikanca. Banda je velika i potrebno mu je dosta prostora, a pogotovu mu je važna voda. A pošto često navraća u Nju Meksiko i Arizonu onda je sasvim sigurno da se njegovo skrovište nalazi negde u blizini granice. Bez obzira na njegovu lukavost ja ću naći trag i otkriću gde se El Almirante krije. Mogu se zakleti da će biti tako, ili mene više neće biti na ovom svetu, ser! Dužan sam da ga pronađem zbog mojih palih drugova koje je tako mučki napao i poubijao kao zečeve na otvorenoj poljani.

Dodirnuo je obod svoga šešira i pozdravio.

Kapetan nije rekao ništa. Podigao je ruku u znak pozdrava. On ni trenutka nije posumnjao da će žilavi skaut ostvariti svoju nameru.

Šejn je takođe osetio da je Pej ne samo dobar čovek nego da se drži onoga što je rekao i da je nenadmašan u traganju za onima koji su umakli i nestali negde u daljini, a prethodno su drugima naneli bol.

U podne su ugledali talase Rio Grande. Zaustavili su se na oko dvesto milja od obala velike reke. Njih dvojica usamljenih jahača.

Sunce je nemilosrdno slalo svoje zrake na predeo i vazduh kao da je treperio iznad ugrejanih stena.

Natan Pej je stavio ruku iznad svojih obrva. Gledao je u ostatke armijskih kola, a zatim je uperio svoj pogled prema suprotnoj strani obale.

— Tu negde pored kola vidi se trag — objasni on Šejnu. — Mora se plivati kako bi se videlo šta je to. Ja ću preći na suprotnu stranu, a vi ćete ostati ovde i štitićete me vatrom ako to bude potrebno.

Šejn se počeošao po glavi.

— Znači, vi mislite da su nam postavili zamku? — upita on. Meni se čini da je banda odmaglila i da što brže želi da se domogne svog skloništa.

— Očekuju nas i spremili su nam paprenu čorbu — odvrati Pej mirno. — Mi ne smemo da zaboravimo to da je Meksikanac jedan jako lukav pas. On je svakako već odavno odjahao i odneo novac. Sigurno još noćas. Međutim, onamo negde među stenama vrebaju banditi koje je on ostavio da mu ču-

vaju leđa. Tu nema sumnje. Jedino ne znamo gde se oni nalaze.

Šejn podiže obrve.

— Znači, vi mislite da on računa s tim da će armija krenuti u poturu za njim, Natane?

Skaut potvrdno klimnu glavom.

— Nema sumnje, oni su svakako videli A četu — promrmlja on. — Ipak, sigurno su sačekali i kada je kapetan naredio da se krene nazad oni su oštalili tu. Jer, računali su s tim da A četa ipak nije tako naivna i da se može vratiti. Tek oko ponoći banditi su krenuli. El Almirante je bio obavešten da armija poštuje granicu.

— A koliko mislite da je ostalo bandita? — upita Šejn. Pej sleže ramenima.

— Teško pitanje, amigo — odgovori on. — Možda su samo dvojica a može ih biti i deset!

Šejn se namršti.

— Ja nisam kukavica, Natane — reče on. — Međutim, nisam ni toliko velika budala da se upustim u jednu takvu avanturu. Pogledajte reku. Tako lakomisleno staviti glavu u torbu? O tome ipak treba razmisliti.

— Ako žele da pucaju onda će obarače pritisnuti tek kada se nađemo nešto malo dalje od suprotne obale reke — promrmlja Pej. — Međutim, ja ne mislim da će biti tako. Oni ne smeju da pucaju, jer pucnjava bi se čula daleko i oni moraju računati s tim da A četa nije daleko. Tu je negde blizu.

— Natane, ja se stvarno divim vašoj oštroumnosti, ali ovo što ste predložili meni se ne dopada — rekao je Šejn. — Nije uopšte važno da li će oni na nas pucati malo ranije ili malo kasnije. Ako su izabrali dobro mesto i dobar zaklon da ih mi ne otkrijemo, onda oni mogu lako da nas ubiju noževima. Meni se čini da bi trebalo da uradimo nešto drugo.

— Kažite — reče skaut.

— Predlažem vam da se i mi povučemo nazad — počeo je Šejn da objašnjava šta je zamislio. — Izgledaće tako kao da smo se razočarali kad smo ugledali prazna kola. Zatim ćemo odjahati daleko prema severu izvan vidnog polja odavde i tu ćemo preći preko Rio Grande. Zatim, na drugoj strani reke, vi morate dobro da mućnete glavom. Potrebno je da pro-nađemo mesto gde će banditi sigurno proći. Ako nam to uspe onda će nas njihovi tragovi odvesti do El Almirantea. Naravno, moramo biti oprezni da ne bi otkrili da ih pratimo. Nisu ni oni naivni, zar ne?

Pej se pogladio po bradi. Na njegovom naboranom licu pojavio se osmeh.

— Nešto ću vam reći, hombre! — promumla on. — Meni se ta kola tamo nimalo ne dopadaju. Čini mi se da je najbolje da mi što pre uhvatimo maglu i nestanemo odavde dok nismo upali u neki gadan sos iz koga nas neće izvući ni čitava armija.

On nije ni sačekao šta će Šejn kazati. Poterao je svoga konja prema bregovima između kojih su nestali vojnici A čete. Šejn se osmehnu. Poterao je konja za njim.

Pet milia dalje severno, Rio Grande je pravila jedan mali

zavoj. Tu su zagazili u reku. Malo je nedostajalo pa da izgube jednog konja sa teretom. Za to vreme su samo povremeno rekli nešto jedan drugom. Šejn je primetio da skaut stalno razmišlja o tome na kom mestu bi desperadosi mogli da se pojave u toku noći.

Pej je najzad podigao obrve. Otkrio je jedan stenovit breg sa koga je moglo da se vidi skoro cela dolina koja je na nekim mestima bila pokrivena šumom.

— Čini mi se da je ovo najpogodnije mesto, Šejne — promrmlja on. — Mislim da sam u pravu kada sam rekao da se skrovište bandita mora nalaziti negde pored vode.

Šejn je ćutao. Skaut je zaista bio u pravu.

— Tamo negde — reče Pej i pokaza rukom prema severu. — Šezdeset milja odavde. Tu su dva jezera i dve reke. Na granici se nalazi jezero, ali ja bih se mogao opkladiti da se skrovište bandita nalazi još bliže pored granice i to negde ispred zavoja reke. Mi ćemo noćas čekati ovde.

Skinuli su konjima sedla i odveli životinje u jedan usek u steni gde je bila hladovina. Pej je dao konjima vodu, a zatim i zob.

Njih dvojica su seli okrenuti leđima stenama. Nekoliko žbunova ispred njih bili su dobra zaštita od pogleda iz doline. Nisu smeli da pale vatru i Pej je otvorio dve konzerve sa mesom koje je imala armija u slučaju marša ili putovanja.

— Vi ćete prvi biti na straži — predloži Pej. — Nešto mi šušta u glavi. Izgleda da sam juče malo više popio, a malo sam spavao.

— Slažem se — odvrati Šejn.

Skaut mu je dao svoj dogled. Opružio se na zemlji i navukao šešir na oči. Samo koji minut kasnije on je počeo da hrće.

Šejn je skinuo zobnice konjima. Seo je na jedan kamen. Pasmatrao je ravnicu.

Sunce je već bilo skoro zašlo kada je Šejn probudio skauta. Sada je Pej bio na redu da motri šta se dešava u dolini.

Skaut je protrljao oči. Osmehnuo se. Šejn se opružio koliko je dug. Pre nego što je zaspao setio se Ajlin Parker i dugo mislio na nju.

Kada ga je Pej probudio mrak je već bio pokrio dolinu i brda. Polako su zavili cigarete i zapalili ih.

Sa slamkom u ustima Pej je uporno držao dogled ispred očiju i gledao tamo dole u ravnicu.

Jednog trenutka je gurnuo Šejna rukom.

— Dolaze! — reče on kratko.

Rastojanje između brega gde su se nalazili i talasa Rio Grande bilo je jako veliko i Šejn nije mogao ništa da vidi. Sada mu je Pej dao dogled i on je odmah primetio malu grupu jahača koja je u galopu jurila kroz ravnicu i brzo im se približavala.

Osmorica! Prema njihovim sombrero šeširima moglo se lako zaključiti da su to El Almiranteovi banditi. Ova pusta ravnica pružila je priliku admiralu da se on i njegovi desperadosi ovde osećaju kao da su kod kuće. Uspevao je stalno da umakne goniocima. Mnogi ljudi su smatrali da je El Almi-

rante lud čovek. Pogotovu kada se vidi ta smešna uniforma na njemu. Međutim, Šejn je mislio drukčije. Meksikanac nije bio lud. Bio je lukav kao lisica i držao se proverenih strategija iz građanskog rata.

Njih dvojica su se sada sagnuli iza žbunja jer su se jačači nalazili jedva dvesto jardi ispred njih. Pej je uzeo dogled iz Šejnovih ruku.

— Jasno mi je — reče skaut. — Krenuli su u pravcu jezera. Tako sam i pretpostavljao. Sada mirno možemo da zalozimo vatru i da sebi spremimo nešto toplo za jelo.

— Nećete da ih pratimo?

Pej odmahnu glavom.

— Ne, amigo — reče on. — To bi bilo besmisleno. Mrak je. Ne bismo mogli da nademo tragove. A da se oslonimo na naše uši, to bi bilo jako nesigurno. Znamo već kuda su krenuli. Bolje je da se mi preko noći dobro ispavamo a zatim ćemo poći za njima.

Šejnu je odmah bilo jasno da je skaut u pravu. Meksikanci nisu imali konje sa tovarom i nisu mogli da odjašu dalje od sto milja.

Pola sata kasnije plamen male vatre je probio noćnu tminu. Skuvali su pasulj sa slaninom. Posle večere su legli da spavaju. Pej je predložio Šejnu da uopšte ne čuvaju stražu. Šejn se s tim složio.

V

Bio je još mrak kada je Pej probudio Šejna. Mršavi izvidnik je već bio skuvao kafu. Popili su je sa apetitom. Pušili su.

Nije prošlo ni pola sata a iza belih oblaka su počeli da se probijaju prvi sunčevi zraci. Dan je najavio svoj dolazak.

Skautu se nije žurilo. Jahao je polako i stalno gledao u zemlju. U podne su stigli do jednog mesta gde je prethodno gorela vatra. Tu su banditi prenoćili. Nešto malo po strani nalazili su se metalni sanduci u kojima se ranije nalazio novac koji je bio namenjen za vojničke plate u tvrđavama. Desperadosi su obili brave i odneli novac.

Jednog momenta Pej je kliznuo iz sedla svoga mustanga i zario prste u pesak.

— E, ovde je El Almirante drugi put prenoćio posle napada na voz — rekao je on. — Prvi put se sasvim sigurno zaustavio pored Rio Grande i tu su logorovali. Tamo negde gde je ostavio vojnike da mu štite leđa. Ne smemo ga potceniti, amigo. Lukav je i mi moramo biti jako oprezni. Ovde sam primetio da je jedna vatra ugašena pre šest ili osam sati.

— Znači, to su oni koji su čuvali leđa El Almiranteu, izvidniče? — upita Šejn.

Skaut potvrdno klimnu glavom.

— Meni se čini da su oni krenuli sa ovog mesta u isto vreme kada smo nas dvojica stigli na brdo — promrmlja on.

— Oni imaju oko šest sati prednosti.

— Znači, stigli su do jezera?

— Ja mislim da je tako — mumlao je Pej. — Nas dvojica moramo da jašemo brže. Moramo im se približiti. Poteraćemo ove rage da malo protegnu noge. A onda ćemo odabrati neko lepo mesto da prenoćimo. Naravno, još dok nije pao mrak. Ako me moj nos ne vara mi ćemo već sutra naići na mesto gde se nalazi sklonište tog nitkova El Almirantea.

Vinuli su se u sedla svojih konja i krenuli. Šejnu je sve više bio simpatičan taj mršavko koji je jahao zajedno s njim.

Tragovi su vodili pored jezera. Na istočnom rukavcu jezera otkrili su mesto gde su prenoćile obe grupe. Znači, zaštitnica El Almirantea odabrala je isto mesto za odmor kao i njihov gazda nekoliko sati ranije.

Šejn i skaut nisu mnogo razmišljali. Odabrali su jedno pogodno mesto nedaleko odatle.

Idućeg dana prešli su preko reke. Na tom mestu Rio Kan-zas Grande imala je jedan široki zavoј da bi se tridesetak milja dalje ispravila tako da su se istočni i zapadni rukavac spojili i voda je nastavila svoj put prema ušću.

Pej je primetio da su se dvojica Amerikanaca izdvojili iz grupe. Pretpostavljao je da su otišli da jave admiralu da je američka konjica prekinula poteru i ostala s druge strane granice.

Njih dvojica su jahali bez žurbe. Predeo je bio različit. Ponekad brda a zatim ravna zemlja pored velike reke.

Zatim su naišli na zemlju pokrivenu visokom travom. Tu su bili i zeleni žbunovi, a cveća je bilo u svim bojama na sve strane. Šejn je bio oduševljen.

Međutim, u ovom divnom predelu iznenada prasnu pucanj. Olovo je prohujalo pored Šejnove glave.

— Nazad! — ciknu Pej. On je već bio okrenuo svoga mustanga na drugu stranu.

Šejn naglo povuče uzda. Okrenuo je mrkova na drugu stranu. Primetio je tri ili četiri Meksikanca sa prekrštenim redenicima na grudima. Zatim je poterao brzo konja za skautom.

Meksikanci su osuli paljbu iz svojih pušaka za njima. Neke kugle su đavolski opasno prohujale pored njihovih ušiju. Šejnov konj na kome se nalazio tovar odjednom se propeo i zavrištao. Umalo nije povukao Šejna koji je držao uzde.

A zatim su stigli do drveća koje im je pružilo zaštitu.

Pej je pustio konja sa tovarom i udario ga nekoliko puta pozadi. Raga je potrčala prema šumi.

Skaut je okrenuo uzde svoga mustanga na levu stranu.

Šejn je krenuo za skautom. Sakriveni iza stena skočili su sa konja i uzeli puške. Tog trenutka su Meksikanci stali na otvorenom prostoru. Skautov tovarni konj je pojurio prema šumarku. Meksikanci su poterali svoje konje za njim.

— Šta ćemo sada? — upita Šejn. — Oni će uskoro videti da je ovo jeftin trik. Ima ih samo četiri. Nas dvojica imamo šanse protiv njih.

— Najbolje je da se mi izgubimo odavde — promrmlja Pej. — Krenite, objasniću vam kasnije.

Uziahali su konje i krenuli dalje. Visoke stene su im pružale dobar zaklon.

Posle nekoliko minuta stigli su do jednog gustog dela šume i Pej zaustavi konja. Meksikanci se više nisu videli.

Njih dvojica prošli su kroz šumu. Šejn se osvrnuo unao-kolo. Osetio je da se tu negde blizu nalazi voda.

— To je Rio Kanzas Grande, zar ne? — upita on. Skaut klimnu glavom.

— Severna okuka reke — reče on tiho. Zatim je stavio prst na usta i opomenuo Šejna da ćuti.

Prolazili su uskom stazom između visokih stena. Sa strane su se nalazili žbunovi i zakržljali borovi. Nešto malo kasnije skrenuli su na drugu stranu. Ispred njih se nalazio jedan ob-ronak. Iznad žbunja i drveća ugledali su reku.

Pej je pogledao nazad. Pružio je ruku prema jednoj ste-ni koja se nalazila levo od njih. Tu su bile neke pećine. Kre-nuli su tamo. Ispred jedne pećine su zaustavili konje.

Pej je uzeo pušku u ruke i pošao prema ulazu. Šejn je pošao za njim.

— Ni reči! — prošaputao je skaut.

Samo što je on to rekao odjednom se pojaviše Meksikan-ci. Kao da su iz zemlje iznikli. Vodili su njihovog drugog to-varnog konja. Prošli su brzo kroz šumu i uputili se prema obali reke.

Na obali su nešto dugo zagledali i mahali rukama. Sigur-no su hteli da otkriju neke tragove. Međutim, ubrzo su uz-jahali konje i nestali iza visokog drveća.

— Malo je nedostajalo pa da nas otkriju — reče skaut. — Dobro smo prošli. Blizu smo cilju, Šejne. Da znate, to nije ona grupa koju je El Almirante ostavio kao pozadinu. Ovi lju-di jašu mnogo teže konje.

— Znači, vi mislite da se skrovište bandita nalazi negde blizu, Natane?

Pej klimnu glavom.

— Tako mislim — potvrdi izvidnik tihim glasom. — Pret-postavljao sam da se njegovo sklonište nalazi negde tamo des-no od zapadnog rukavca reke. Tamo ima dosta kanjona koji su pogodni da se neko sakrije. Između bregova na ovoj stra-ni nalazi se otvoren prostor. Ako je El Almirante bio toliko smeo da ovde svije gnezdo onda on mora biti đavolski jako siguran da ga u ovim zabačenim predelima niko neće otkriti.

— A, da li on napada još uvek s obe strane granice?

— Više ne — reče Pej. — Poslednji put je ovde napravio pravi dar-mar pre pola godine. Tada su banditi napali rudnik srebra u Flores Magonu udaljenom sto tridesetak milja odav-de prema jugu.

— Muči me nešto — promrmlja Šejn. — Kako to da on može biti tako komotan i siguran da ga niko neće otkriti? Pošto ga se sada domaće stanovništvo više ne boji mora da ga je i policija ostavila na miru. Zašto bi ga i gonili kada on pljačka onamo preko granice, a naši konjanici ne mogu bez odobrenja meksičke vlade da ga gone ovamo u Meksiku.

— Pametan si ti, hombre — reče Pej. — Baš si pogodio u kom grmu leži zec. Bilo bi jako glupo da se nas dvojica upustimo u borbu sa desperadosima. Jasno je da bi to bilo ravno samoubistvu. Čak i ako budemo otkrili skrovište bande

mi najpre o tome moramo da obavestimo našu armiju. Onda će se pokušati pregovori sa Meksikancima preko službenih kanala da se nešto zajednički preduzme. Dok se oni dogovore taj kućkin sin će nestati bez traga i glasa.

Šejn sleže ramenima.

— Jedno je sigurno — mumlao je Pej. — Mi ćemo noćas otkriti njihovo skrovište. Najbliže mesto do granice je Hermanes. Tamo postoji kancelarija „Western Uniona”.

— Možda ipak ne bi trebalo da se vratimo praznih šaka, Natane. Izgubili smo opremu i hranu. Kod El Almirantea možemo naći i jedno i drugo.

Pej se namrštitio.

— Valjda ne mislite da se uputimo u to osinje gnezdo da bismo se snabdeli hranom? — upita on.

— Zašto ne, ako se može? — odvrati Šejn. Slegao je ramenima. — Još nešto, Natane. Meni je jasno da ne možemo sami da se borimo protiv te bande. Međutim, možemo da im zadamo davolski opasan udarac. Uzećemo hranu koja nam je potrebna, a uhvatićemo za gušu i njihovog vođu El Almirantea i naravno povešćemo ga sa sobom. Šta vi kažete?

— Zaboga, hombre, zar zaista tako mislite? — režao je skaut. — Odmah mi je bilo jasno da ću se zaglibiti u neko duboko blato.

Šejn ništa nije odgovorio. Skaut se zamislio.

— Da vam nešto kažem, hombre — reče on posle izvesnog vremena. — Meni se čini da te je ovamo poslao lično đavo iz pakla pošto nije mogao da te podnese.

Poterali su konje.

Natan Pej je smislio pakleni plan.

Ostali deo dana proveli su u pećini. Smrkavalo se. Videli su Meksikance još dva puta. Jahali su pored obale reke. Sada im je obojici bilo jasno da se skrovište nalazi iza okuke Rio Kansas Grande. Iza visokog drveća.

Ako je tako, onda negde mora biti isturenih stražara koji motre na sve strane.

Dok su čekali da predeo utone u mrak pušili su i ćutali. Zatim su pokidali pokrivače svojih konja i njima zamotali životinjama kopita.

Kada su najzad krenuli bilo im je jasno da su se usudili da krenu u sam crni pakao. Najgore od svega je bilo to što nisu znali gde se nalaze stražari.

Okrenuli su svoje konje i vratili se nazad. Noć je u međuvremenu raširila svoja tamna krila iznad predela gde su se nalazili. Kretali su se oprezno. Kad god bi krcnula neka grančica oni su stali i pogledali unaokolo.

Šejn je osetio kako ga probija hladan znoj. Znao je da su krenuli u veliku avanturu. Gde li se nalazi kraj tog paklenog puta!

Samo nešto malo kasnije mesec je promolio svoju žutu glavu ispod oblaka. Mogli su sada da vide veći deo predela. Jahali su polako između drveća. Stigli su do kraja zaravni.

Pej je naglo zaustavio svog mustanga. Mahnuo je rukom Šejnu i kliznuo iz sedla.

Skaut se polako prišunjavao grupi stena i Šejn je uspeo da primeti jos samo to kako je sečivo njegovog noža sevnulo na mesečini. Zatim se čulo krkljanje. Ugledao je zgrčeno telo Meksikanca.

Pej je sada mahnuo rukom. Izgleda da su se nalazili ispred cilja. Do logora desperadosa razdaljina nije iznosila više od dvesto jardi. Skrovište je bilo tu, pored reke na prostoru koji je bio obrastao travom i okružen drvećem i žbunjem.

Šejn je izbrojao šest malih šatora. Očigledno su ukradeni iz zaliha armije Sjedinjenih Država. Bili su poređani u polukrug u kome su gorele dve logorske vatre. Pored svake je sedeo po jedan stražar. Držali su puške u rukama.

U zadnjem delu skloništa prema reci nalazilo se pet drvenih zgrada za konje. Bile su poduprte drvenim stubovima i napred su bile otvorene.

Pored smeštaja za konje nalazila se zgrada sa niskim krovom. Koliko se moglo raspoznati, ulaz u nju se nalazio sa one strane gde se nalazi reka. Kada je mesec sinuo jače videli su da je njihova pretpostavka tačna. Sada su ugledali jasno jedan mali prozor. Bio je okrenut prema šatorima i stražarima pored logorske vatre.

— Admiral sigurno ne spava pored logorske vatre — reče Šejn tiho. — Šta ćemo dalje, Natane?

— Što god da uradimo, treba da uradimo brzo — reče skaut. — Biće zlo ako nam sreća ne bude naklonjena i dođe do smene straže. Onda će oni primetiti mrtvog stražara. Moramo ga skloniti.

— Da li se to ispred kolibe nalazi stražar? — upita Šejn. Skaut klimnu glavom.

— Sigurno je tu negde — promrmlja on. — Postoji samo jedna mogućnost, hombre. Međutim, to je prava ludost. Ipak, šta je tu je. Samo jedan od nas dvojice može da siđe dole i da zgrabi admirala. Drugi će za to vreme skloniti mrtvog stražara i srediće onog koji dođe da ga zameni. Ili pak ti misliš da možemo uraditi nešto drugo?

— Ne mislim drukčije, Natane — uzdahnu Šejn.

Upregli su se u ista kola i morali su da ih vuku pa kud puklo da puklo!

Šejn pride svom mrkovu. Uzeo je municiju iz bisaga. Zatim je oprezno krenuo niz strni obronak. Kada je stigao do zadnjih žbunova on je legao i puzio je sve do travnate površine koja je između drveća i obale vodio do logora.

Znoj je lio sa Šejnovog čela. Puzio je sada preko trave. Ta koliba kao da se nalazila negde bezkrajno daleko. Ipak, drukčije nije mogao da stigne do nje. Levo od njega nalazilo se žbunje ali bi ga tu odalo krckanje grančica.

Uskoro je naišao na žbunje koje je raslo pored obale. Nastavio je da puzi kroz visoku travu. Za trenutak se ispravio pored jednog grma. Ugledao je prednju stranu kolibe. Primećio je da na verandi sedi stražar na nekom sanduku i puši.

Šejn je nastavio da puzi dalje. Sada je već video mesto gde se nalazio logor.

Opipao je svoj pojas i odahnuo. Njegov rasko je bio tu.

Šejn je prešao na desnu stranu. Dok je polako sklanjao ispred sebe grančice žbunja stalno je gledao u stražara. Tu je bilo manje žbunova. Polako je prolazio pored njih.

Sada se već nalazio preko puta kolibe. Razmišljao je kako da napravi još nekoliko koraka kada je iznenada ustao jedan od dvojice stražara koji su se nalazili pored vatre. On je prišao jednom šatoru i ušao unutra. Zatim je izašao napolje i ušao u drugi šator. Napolju su se pojavili ljudi.

Šejn je mogao da čuje reči stražara. Admiral je povalio u krevet svoju ljubimicu.

Šejn je oprezno puzio kroz žbunje pored kolibe.

Zatim se uspravio. Pogledao je prema logorskoj vatri. Dvojica stražara su razgovarali. Šejn je stao i naslonio se leđima na kolibu. Zatim se polako približavao uglu zgrade. Promolio je glavu i pogledao.

Bandit koji je sedeo na sanduku baš tog trenutka ja zavijao cigaretu.

Šejn je razmišljao brzo. Kao da se nalazi u groznici. Kako sada da onespособi tog stražara i da uđe u kolibu u kojoj se nalazi El Almirante sa svojom prijateljicom?

Natan Pej se naslonio leđima na stenu kada je video novog stražara.

U međuvremenu je odvuкао telo mrtvog stražara u žbunje i vezao konje za jedno drvo. Zatim je durbinom posmatrao šta se dešava. Na svu sreću mesečina je bila dovoljna da vidi sve.

Natan Pej je stavio pušku na zemlju i uzeo nož. Uzbudio se. Jer, Meksikanac se sada nalazio još samo nekoliko koraka ispred njega.

— Smena, Antonio! — viknu on.

Kada nije čuo da Antonio odgovara on je stao i oslušnuo.

— Antonio! — viknu bandit.

Natan Pej je oprezno pošao napred. Samo još dva koraka. Zatim je sve išlo lako. Skočio je i zabio nož u vrat banditu koji se nalazio ispred njega.

Kada je telo čoveka palo na zemlju Pej se osvrnuo unao-kolo. Gledao je u kolibu.

— Haide, hombre! — reče on tiho mada je znao da ga Šejn ne može čuti.

Šejn udahnu duboko vazduh.

Opsovao je tiho. Stražar je skočio. Možda mu je bilo neobično da vidi nekog nepoznatog čoveka, ali ipak je pomislio da je to neko od njegovih drugara.

— Polako! — reče on i siđe sa verande.

Šejn ga je poslušao i poželeo mu miran san. A zatim je

došlo iznenađenje. Šejnov kundak je munjevito krenuo prema glavi Meksikanca i čovek je već sledećeg trenutka pao kao da ga je grom pogodio. Nije imao vremena ni da uzdahne.

Šejn je polako prišao vratima. Oslušnuo je i iscerio se. Izgleda da je El Almirante još uvek isterivao đavola iz njenog tela. Huanita!

Polako je otvorio vrata. Polako i oprezno. Mada je unutra bilo dosta svetlo nije mogao da vidi El Almirantea. Jednostavno ga nije bilo tu! Šta to sada treba da znači?

Ipak, bio je tu. Na krevetu.

Šejn mu je naslonio cev revolvera na potiljak

— Šta je to sada? — upita desperado.

Šejn je reagovao munjevito. Udario je Meksikanca revolverom po glavi. Ubrzo se njegova ruka našla na ustima žene.

— Ako samo guknete, El Almirante će već sledećeg trenutka biti mrtav čovek — opomenuo ju je on.

Klimnula je glavom.

Šejn je prišao vratima i zaključao ih. Zapalio je jedno palidrvce šibice.

Šejn je zapalio svece. Znao je da to može uraditi bez straha pošto niko od stražara ne bi posumnjao da se u kolibi dešava nešto neobično, čak i da primeti svetlo u ovo doba.

— Ustajte, senjorita! — naredi on oštrim glasom. Dobacio joj je haljinu koja se nalazila na jednoj stolici.

Ona je oprezno ustala i obukla haljinu. Pogledala je u onesveštenog desperadosa.

— Obucite mu uniformu! — naredi Šejn.

U njenim očima video je strah. Obukla je svoga ljubavnika.

Šejn je držao pušku u ruci, ali tu je bio i revolver. Na stolu se nalazilo pečenje i bokal sa vinom. Naredio joj je da spakuje pečenje.

Poslušala je. Dok je on vezivao ruke admiralu ona je zavela meso u jedan čaršav. Zatim mu je Šejn obuo čizme. Zbog sve vreme držao je ženu na oku. Međutim, to kao i da nije bilo potrebno. Ona je ostala mirna. Izgleda da je jako volela svoga ljubavnika. Verovatno se radovala tome što je Meksikanac trpi pored sebe.

Šejn je zapuštao usta vodi bande i preko toga vezao maramu.

— Njemu se ništa neće dogoditi ako budete izvršavali moja naređenja, senjorita — opomenuo je Šejn. — Moji prijatelji i ja smo zalutali. Pošto smo sasvim slučajno našli na mesto gde se krije El Almirante mi smo se našli u jako gadnom mestu. Ako nas otkriju ubiće nas. Ovako, kada se budemo udaljili od logora mi ćemo njega pustiti i on će se vratiti.

Lagao je. Međutim, šta da se radi? Šejnu je bilo žao te žene. Ona je volela tog hladnokrvnog ubicu. Šta se tu može, žene su zagonetka i valjda niko nije stigao do dna njihove duše.

— Idite kod stražara pored vatre i kazite im da želite da se prošetate. Pri tom se trudite da oni gledaju u vas, razumete?

— Da, senjore.

— Da li tamo na obali reke ima još stražara?

Čutala je.

— Ako upadnem u neku zamku onda će El Almirante istog trenutka krenuti na onaj svet, devojko — opomenuo ju je Šejn.

— Tamo gore nalazi se jedna visoka stena, malo dalje nalaze se dva čoveka. Druga dva stražara čuče na zapadnoj obali rukavca četvrt milje odavde iza okuke reke.

Šejn je uzeo pušku u ruku. Zatim je prebacio preko ramena onesvešćenog vođu bande. Cev njegovog revolvera sada je bila uperena prema vratima.

— Izvolite, senjorita! — reče on strogo.

Poslušala je. Prebacila je preko sebe ogrtač i krenula napolje. Šejn je išao za njom.

Meksikanka je brzo prišla logorskoj vatri. On je sa svojim teretom požurio prema žbunju. Čuo je glas žene i smeh stražara. Požurio je kroz šiblje sve dok se nije našao na prostoru gde se nalazila široka travnata staza.

Dosada je išlo sve kao po koncu. Nigde nisu zapeli. Ipak, nije bilo baš sve tako.

Nekoliko olovnih kugli je đavolski opasno fijuknulo pored Šejnovih ušiju. Jasno, to sigurno nije stražar ispred kolibe koga je već bio sradio.

Čuo je ženu kako viče i pucnjava je prestala.

— Evo me, ovde sam, hombre! — doviknu Pej odozgo sa visine.

Šejn je već bio protrčao pored stena i sada mu je još ostao onaj naiteži deo puta, da se popne uz obronak. Pej nikako nije mogao da mu pomogne jer je sada nastala uzbuna u celom logoru.

Skaut je ispalio nekoliko hitaca iznad glava Meksikanaca koji su sada nešto žučno raspravljali sa ženom. Za to vreme Šejn je već uspeo da se popne uz obronak.

On i Pej zajedno su prebacili onesvešćenog Meksikanca preko sedla mustanga. Vezali su mu noge ispod konja, tako da El Almirante nikako nije mogao da umakne kada se probudi iz nesvesti.

Šejn je uzjahao mrkova, a skaut se vinuo na leđa konja iza njega. Krenuli su. Pej je vodio za uzdu mustanga.

Kada je Šejn stigao uz obronak Pej je već bio skinuo delove čobeta sa nogu konja. On je računao na to da će sve ići onako kako su isplanirali.

Sada su konji galopom hitali preko ravne površine. Prošli su pored visokih stena i jahali prema obali reke.

Šejn je opomenuo skauta da se tamo gore ispred njih na steni nalazi stražar. Pej je predložio da ne jašu tako daleko.

— Krenućemo odmah ovde preko reke — reče on.

Šejn se složilo. Rio Kansas Grande bila je ovde široka jedva tridesetak jarui. Baš kada su stigli do obale reke ispod jednog tamnog oblaka mesec je promolio svoju okruglu glavu i osvetlio predeo. Sada su oni ugledali na oko sto jardi napred tu visoku stenu. Gore na ravnom vrhu stajala su dva stražara sa puškama u rukama. Svakako da su i oni čuli pucnje i sada su bez mnogo razmišljanja otvorili žestoku vatru. Po-

gotovu što su na mesečini prepoznali svog vođu. Sada im je bilo jasno zašto se pucalo u logoru. Bili su to neki iskusni momci, jer su metke upućivali prema mrkovu.

Nad glavama Šejna i Peja nadneo se taman oblak opasnosti. Pored njihovih ušiju zujalo je olovo. Imali su utisak da se nalaze u nekoj košnici. Mrkov zarza. Da li je to kraj za mog vernog druga, pomisli Šejn!

Pej kliznu iz sedla. Izvadio je svoj revolver i naslonio njegov cev na glavu vođe bande. Dvojica stražara su odmah prekinuli paljbu. Uplašili su se da će El Almirante dobiti metak u čelo.

Skaut se munjevito prebacio s druge strane mustanga, a zatim se bacio u vodu. Šejn je takođe kliznuo iz sedla i plivao pored mrkova. Uskoro su već uspeli da stignu do polovine reke koja je bila dosta duboka. Šejn je plivao napred, a Pej za njim.

Međutim, nevolja nikada ne bira trenutak kada će nekom zadugorčati život. Dvojica Meksikanaca su ponovo počeli da pucaju sa stene. Nišani su mrkova.

Dvojica bandita su shvatili da su Šejn i Pej gotovi ako im ubiju jednog konja. Sa zarobljenikom i mustangom ne mogu da odmaknu daleko.

Pej je gurnuo glavu Meksikanca u vodu.

To je izgleda pomoglo.

Kada su već bili blizu obale iz logora je krenula jedna grupa jahača. Ko zna kako bi se Šejn i Pej proveli da im sreća nije bila naklonjena jer tog trenutka mesec je nestao iza jednog gustog oblaka.

Stigli su do druge obale. Pored nje se nalazio pesak pokriven muljem. Prešli su preko njega pešice vodeći konje za uzde. Sada su se penjali uz jedan brežuljak. Ispred sebe su ugledali jednu zaravan koja je bila obrasla bujnom travom a ponegde je bilo žbunja i drveća.

Vinuli su se ponovo na konje. Pej je sada uzjahao mustanga iza Meksikanca. El Almirante se posle hladnog kupanja bio osvestio. Pogledao je zbunjeno unaokolo.

Odavde je granica bila udaljena tačno dvadeset milja.

Mesec se ponovo pojavio iznad oblaka. Stali su ispred jednog šumarka. Šejn se zabrinuo za svog mrkova, ali nije bilo ništa ozbiljno. Kugla je samo okrnula vrat konja.

Koliko su Šejn i Pej mogli da primete niko nije pošao u poteru za njima. Izgleda da je u logoru bandita vladao pravi haos. Mada je El Almirante uporno mahao glavom oni nisu hteli da mu izvade maramu iz usta. Možda je ta grupa bandita krenula za njima nekim skrivenim putem i dovoljno je da se čuje i najmanji glas pa da ih bandolerosi napune olovom.

Nastavili su da jašu dalje umerenim tempom. Približili su se granici na deset milja. Počela je da pada kiša a zatim je nastala prava provala oblaka. Morali su da se sklone ispod jedne grupe drveća.

Nevreme je, srećom, brzo prestalo.

Sada je padala još samo sitna kiša. Krenuli su.

Uskoro je Pej pomislio da se nalaze s one strane granice u Sjedinjenim Državama.

Skaut je bio u pravu. Naišli su na neku staru polomljenu kočiju sa putokazom. Do Hermanesa je bilo još pet milja.

Šejnu je zaigralo srce. Nije to bilo samo zato što će posle ovog užasnog pljuska leći u topli krevet. Radovao se što će sada sresti ljude koje dugo nije video a koji su mu dragi. Posle boksovanja sa Dinamit-Džoom morao je da ode odavde.

Sada su jahali malo brže. I, samo posle pola sata jahanja ugledali su Hermanes. Sat na crkvi već je otkucavao dva časa posle ponoći.

Skrenuli su u glavnu ulicu koju su osvetljavali retki fenjeri. Zatim su prošli kroz jednu sporednu ulicu i našli se ispred šerifovog ureda. Sjahali su. Iza prozora zgrade je bilo mračno.

Šejn je kucnuo. Samo trenutak kasnije unutra se upalila svetlost. Skaut je za to vreme skinuo veze sa nogu zarobljenika i spustio ga iz sedla na zemlju.

Otvorila su se vrata i maršal je izašao napolje.

— Šta je sada u ovo doba noći? — upitao je on ljutito.

— Halo, šerife! — pozdravi ga Šejn. — Zar se vi mene ne sećate?

Majls Karmodi se zagleda u njega. Iza njegovih leđa pojavio se i mladi pomoćnik šerifa Jang. Osmehnulo se.

— Mister Šejne! — povika on radosno. Pružio je visokom čoveku ruku. — Kakvo je to samo iznenađenje! Pa jeste li to vi?

— Halo Bili! — pozdravi ga Šejn. — Evo, doneli smo vam nešto na poklon, momče.

Šejn je koraknuo u stranu i Pej je uveo Meksikanca unutra.

— El Almirante! — iznenadi se Karmodi. Vas dvojicu sam tek sada prepoznao na svetlosti, momci.

Pružio im je ruku i pozdravio se sa njima.

— Hej Natane, momčino, kako si uspeo da uloviš ovu opasnu ptčicu? — upita maršal i zabaci šešir na vrat. — Prosto ne mogu da verujem svojim očima. Šejne, kad se vas dvojica udružite tamo gde vi prođete više trava ne niče! Kako ste to uspeali?

— To je duga priča, maršale — nasmejao se skaut. — Najpre vi njega stavite u kavez i zaključajte vrata.

On je skinuo lisice sa ruku Meksikanca i El Almirante je sada trljao svoje zglobove. Posle toga je pogledao u Šejna.

— Znači, ti si taj čuveni Šejn? — upita on. Njegov glas je bio hladan kao ledeni breg. — Sada sam tek poverovao u priče koje kruže o tebi. Stvarno si hrabar ali ti to ništa neće pomoći. Nećeš mi umaći, a nećeš ni umreti lakom smrću!

— Nije vreme da se pričaju bajke! — opomenu ga Karmodi. Gurnuo ga je napred.

Meksikanac je ušao u jednu ćeliju.

Pomoćnik šerifa Jang je pritrčao sa ključevima i zaključao vrata.

Meksikanac, koji je bio lep čovek, odmerio ih je lede-

nim pogledom i iscerio se. Zatim se opružio na drveni ležaj i prekrstio ruke ispod glave.

Karmodi je odnekud izvadio iz ormara bocu sa viskijem i napunio čaše. Dok su pili Pej je ispričao šta su sve doživeli.

Šejn je odmah primetio da se Karmodi izmenio. Ugojio se, a sada je nekako bio sigurniji u sebe.

— Koliko sam ja mogao da vidim, niko nas nije sledio — završio je skaut svoju priču. — Ipak, savetujem vam da budete jako oprezni. Ja ću sutra ujutru rano poslati telegram u Fort Blis i ugovorićemo da se sve sredi za prevoz do El Paza.

— Imate li gde da prenoćite? — upita Karmodi Šejna.

— Nemamo, maršale.

— Pa možete da spavate na mom ležaju — predložio je Jang. — A ima i krevet u jednoj slobodnoj ćeliji.

— Čuj, Bili! — reče maršal. — Posle tolikih napora red bi bio da se odmore u nekom hotelu.

— Nemojte da se brinete — reče Šejn i odmahnu rukom. — Za danas nam je dovoljna i slama u štali za iznajmljivanje konja, a kada svane potražićemo smeštaj.

Šejn i Pej su ustali i poželeli laku noć dvojici predstavnika zakona. Oni su odveli konje u štalu za iznajmljivanje konja koja se nalazila prekoputa šerifovog ureda. Stari čovek je uskliknuo od radosti kada je prepoznao Šejna. Taj vredni starac je začas napravio ležaj i doneo čiste stvari da promene svoja mokra odela. To je tu ostalo od kaubojja koji nisu imali čime da plate pošto su izgubili sve na kocki.

Stari čovek je stavio vlažna odela da se suše, izbrisao tela konja i odveo ih u štalu. Kada se vratio njegova dva gosta su već duboko spavali. Radosni zbog uspeha zaboravili su na glad.

VI

Dvojica čuvara zakona ležali su još čitav sat budni na svojim krevetima. Svetlo je bilo ugašeno i oni su razgovarali. Kiša je sada pljuštala još jače.

Majls Karmodi se uspravio.

— Meni se sve ovo ne dopada, Bili — promrmlja on. — Po ovakvom pasjem vremenu jedino bi Pej mogao da prime ti nešto. Banda ih je sigurno pratila, u to ne treba sumnjati. Ako nisu baš odmah krenuli za njima onda su sada negde na putu i približavaju se. Uostalom, Hermanes je najbliže mesto do granice.

— Vrata su zaključana, Majlse — reče pomoćnik. — Ako budu želeli da ih otvore onda to ne mogu učiniti bez lomljenja, a to bi se čulo daleko. Ne zaboravi da su Šejn i Pej blizu.

— Ti potcenjuješ bandu. Bili — opomenu ga Karmodi. — Oni jako dobro znaju da njihovog vođu čeka uže oko vrata. Banda će sigurno doći ovamo i kod Koral Rouda će preći preko koloseka jer računaju s tim da smo mi postavili stražare prema jugu. Jedan od nas dvojice morao bi da ode i da motri na severnu stranu grada.

— Razumeo sam te — odvrati Jang. Ustao je, zakopčao

pojas sa revolverima i stavio šešir na glavu. Zatim je sa čiviluka skinuo jedan od dva kišna ogrtača i prebacio ga preko sebe.

— Ako banditi zaista naidu onda ih propusti da prođu i zatim pucaj triput u vazduh. Jesi li me razumeo? — upita maršal

— Jesam, Majlse — promrmlja pomoćnik.

Karmodi ga je propustio napolje i zaključao za njim vrata. Zatim je i on uzeo pojas sa revolverima i stavio ga oko struka. Okrenuo je stolicu prema vratima i izvadio pušku iz ormara. Stavio ju je na pisaci sto. Zatim je seo.

Zapalio je cigaretu i čekao.

El Almirante se kikotao u svojoj ćeliji.

Bili Jang je polako koračao kroz kišnu noć. Cev svoje puške je okrenuo prema zemlji. Mučila ga je pomisao na to što je posumnjao Karmodi. Ta banda je u stanju da uradi svašta.

Prošao je pored železničke stanice i pretrčao preko koloseka do šupe. Odatle je mogao da vidi prazne korale za stoku.

Pokušao je da zapali cigaretu, ali nije uspeo. Opsovao je. Kiša je smetala i nije išlo. Pomislio je na to da je ipak bilo bolje da su obojica ostali u kancelariji. Možda će banditi doći ipak sa južne strane. U tom slučaju Karmodi će biti sam.

Kiša je i dalje padala. Bili je sada ponovo pretrčao preko koloseka i stao ispod nastrešnice stanične zgrade. Ovde je bio zaštićen od kiše i sada je najzad upalio cigaretu i pušio.

Sa crkvenog tornja zvono se oglasilo četiri puta. Jang se trgao. Učinilo mu se da negde u daljini čuje topot kopita. Tamo negde na južnoj strani sa brda čizama.

Oslušnuo je. Ništa. Samo pljuštanje kiše.

Polu sata kasnije Bili je izgubio strpljenje. Napustio je stanicu i uputio se prema glavnoj ulici. Stigao je do šerifovog ureda. Zastao je na popločanom delu, otresao šešir i kucnuo na vrata.

Karmodi se nije javljao. Da možda ta banda nije bila ovde i oslobodila svog vođu?

Kucnuo je još jače, a zatim pritisnuo kvaku. Iznenadio se kada su se vrata otvorila. Jang se uplašio. Uzeo je revolver i krenuo unutra. Pri tom se spotakao o telo nekog čoveka.

Njegova slutnja se obistinila. Na podu je ležao Karmodi. U desnoj ruci je još uvek držao revolver. Svezanj ključeva visio je na vratima ćelije koja su bila otvorena.

El Almirante je nestao!

Šejn i Pej su skočili kada ih je neko prodrmao za rame. Protrljali su oči i zbunjeno gledali u uzbuđenog pomoćnika šerifa.

Vest da je El Almirante pobeo pogodila ih je kao grom iz vedra neba. Skinuli su brzo pozajmljenu odeću i obukli

svoju. Zatim su opasali pojaseve za revolvere i krenuli za Jangom u šerifov ured.

Majls Karmodi ležao je na svom krevetu i stenjao. Neki debeli čovek mu je pružao pomoć. Bio je to doktor Prajs. Šejn ga je upoznao pre godinu dana. Negde su se sreli!

Doktor je pozdravio Šejna i Peja klimanjem glave.

— Neki davo mora da leži u vama, Šejne — reče on i namršti se. — Čim se vi pojavite u Hermanesu u ovom gnezdju se nešto dogodi. Zašto malo ne odjašete gore na sever?

— Vrlo duhovito, doktore — odvrati Šejn. — Do đavola maršale, kako je moglo da se dogodi tako nešto?

— Ne znam zaista, Šejne — odgovori Majls Karmodi. — Sto mu gromova, doktore, budite pažljivi. Šta bi trebalo da kažem veliko? Očekivao sam da će banda doći i poslao sam Bilija da ispita teren. Ja sam sedeo ovde sa puškom u ruci kada je neko kucnuo na vrata. Pomislio sam da se to Bili vratio, međutim, javila se neka žena. Prišao sam vratima i otvorio. A onda je ona iznenada skočila ustranu i jedan nitkov me je udario motkom po glavi. Pre toga se bio sakrio iza vrata. Vidite li ovaj metak. Skoro da mi je probio lobanju.

— Da li biste mogli da prepoznate ženu? — upita Pej.

— Bila je to neka Meksikanka sa ružnim ožiljkom na licu — odgovori maršal. — To je bilo sve što mogu prepoznati. A onda se moja lampa u glavi ugasila i nastao je mrak.

— Huanita — reče Šejn i pogleda u Peja. — To je sigurno.

Bio je toliko razočaran da je skoro prestao da diše.

— Oni su sigurno imali konje i sada su već iza svih brda i dolina — reče skaut. — Po kiši nije moguće da se krene u poteru za njima. Biću pošteđen toga da šaljem telegram u Fort Blis. Meksikanac sigurno neće ostati u istom skrovištu.

Debeli doktor je vratio u svoju torbu kutiju u kojoj se nalazila lekovita mast. Karmodi se uspravi na krevetu i opipa svoju čvorugu. Stvarno je bila opasna. Stenjao je.

Doktor Prajs je uzeo svoju torbu i klimnuo im glavom u znak pozdrava.

— Želim vam priyatnu noć, džentlmeni — reče on i isceri se. — U Hermanesu neće biti mira sve dok ste vi ovde.

Ovo zadnje se odnosilo na Šejna, koji se pravio da nije čuo njegovu primedbu.

Kada je doktor otišao prihvatili su se viskija. Svakako da u ovom slučaju viski nije mogao da ih uteši. Obojica su se osećali prevarenim pošto se njihov uspeh za koga su stavili život na kocku, raspao kao mehur od sapunice.

Karmodi je video Šejnov izraz lica. Klimnuo je glavom.

— Mislim da ste ljuti na mene — reče on i namršti se.

— Nemojte samog sebe da mučite prekorima, maršale — promrmlja on. — To se moglo svakom desiti. Naravno da je ovo veliki udarac.

— Budi zadovoljan što si ostao među živima — reče Bili. — Inače, ti banditi nemaju nikakvog obzira kada su u pitanju ovakvi slučajevi. Pri napadu na voz upucali su i vozača

lokomotive i ložača. A ti ljudi ipak, ~~amiga~~, nisu mogli biti opasni po njih.

Ta misao je mučila i Šejna koji po prirodi svoga posla mora sumnjati u sve, ali je Pej imao logično objašnjenje.

— Nisu imali nameru da pucnjavom probude ceo grad — reče skaut. — Možda na Karmodijevu sreću nisu imali kod sebe nož. U svakom slučaju, jako su žurili. Hoćemo li ponovo da pokušamo, Šejne? Možda ću ja na dnevnoj svetlosti da ot-krijem njihove tragove.

Šejn klimnu glavom. Ustao je.

Tužna lica krenuli su prema štali za iznajmljivanje konja. Čitali su. Događaj u maršalovom uredu ih je teško pogodio.

*

Pre godinu dana Šejn je ovde stanovao u kantini „Baltazar“. Vlasnik saluna, Meksikanac, doduše nije izdavao sobe ali je Šejnu ustupio praznu sobu svog sina koji se oženio u Meksiku.

Ispred kantine je neka mlada Meksikanka čistila pločnik.

Imala je bujnu tamnu kosu i bila je rasna lepotica za koju se Šejn još pre godinu dana jako zagrejao. Da ga onda iznenada nisu pozvali da se vrati on bi je sigurno još bolje upoznao.

— Halo — reče on i osmehnu se.

Ona podiže glavu. Gledala je zbunjeno u njega. Kao da nije uopšte verovala da je to on. A zatim su sevnule njene vatrene oči.

— Šejne! Oh, amigo mio!

Tek kada se Pej diskretno nakašljao oni su se odvojili jedno od drugog. Marsija je podigla metlu, uhvatila Šejna za ruku i povukla ga prema kantini. Pej se iscrerio i krenuo za njima.

Kantina tek što je bila otvorena. Jorg Baltazar i njegova žena Imelda pozdravili su ih bučno. Bio je to jedan komičan par. Marsijin otac je bio mali i debeo, a njena majka je bila skoro za dve glave viša od njega i takođe debela. Njena kosa je još uvek bila u pramenovima i neuredna, a i sada je mirisala na alkohol.

Kada je Šejn pitao za doručak Imelda se odgegala u kuhinju, a mali Jorg je doneo bocu tekile i čaše. Šejn je osetio odmah toplinu ovog doma. Kao da je kod kuće. Pitao je za putujućeg monaha.

— Glas koji grmi? — upita Marsija i nasmeja se od svec srca. — On stanuje u hotelu. Naš sveštenik dobija napade ludila kad čuje priče o tome kako on brine o dušama vernika.

— Nedavno je čak istukao kovača zato što taj čovek ima pogan jezik i grdi boga — kikotao se Jorg Baltazar. — Otr-č. do hotela. Marsija, i kaži da je stigao senjor Šejn.

— Neka bog blagoslovi vaš apetit, prijatelji — zagrme neki glas sa vrata.

Skautu zamalo nije ispio nož iz ruke.

Stajao je tu kao neki džin. Visok, mršav, sa veštačkom bradom i biblijom u ruci koju je pritiskivao na crnu mantiju.

Bob Polard, Šejnov kolega iz Sedme brigade. On je prišao stolu i rukovao se sa svima. Stavio je bibliju na sto a zatim se tu ubrzo našla i knjiga crkvenih pesama. Šejn je pomislio na to kako mu je on pre godinu dana baš u ovom gradu spasio život.

Odmah se videlo da su se obradovali ponovnom susretu. I Polard je ispio tekilu sa apetitom. Razgovarali su o opštim stvarima, službene stvari će doći na red tek kasnije.

Šejn se začudio što je Polard došao sam. Ipak, tada se pojavila Marsija. Sklonila se ustranu da propusti jednog visokog i snažnog čoveka, sa širokim ramenima.

Šejn skoči i pođe mu u susret.

— Hej, amigo — reče Jozef Lem koga je ceo svet zvao Dinamit-Džo.

Bokser stavi šape na Šejnova ramena i privuče ga sebi tako snažno da je Šejn skoro izgubio dah.

— Drago mi je što sam te ponovo sreo, Džo — reče Šejn i odvoji se od njega.

— Nadam se da ostaješ duže, amigo, zar ne? — upita džin.

Šejn sleže ramenima.

— Izgleda da će biti tako.

— Onda ti nudim revanš za onu borbu — reče Džo veselo. — To si ti đavolsko momče i zaslužio. Ti magarče usudio si se da meni izađeš na ring sa svežom ranom od olova! Za kaznu ću te još jednom istući. Od toga možeš samo da nešto naučiš.

Sagnuo se i šapnuo Šejnu na uvo:

— Mala Marsija sva blista od sreće. Čuvaj se, amigo, inače će pre borbe da iscedi svu snagu iz tebe. Nemoj posle toga da se izgovaraš.

Zatim se nasmejao.

Jedan sat kasnije malo društvo je krenulo. Ispred vrata su se razišli. Natan Pej je hteo da ode u šerifov ured da malo razgleda ima li kakvih tragova. Posle duge kiše sada je sunce sijalo još od ranoga jutra. Mulj na ulicama je počeo da se suši. Skaut se nadao da će otkriti tragove kopita koji će pokazati u kom pravcu su otišli banditi. Dinamit-Džo koji je išao u istom pravcu koračao je pored njega.

Bob Polard i Šejn su otišli u šetnju.

— Koliko dugo si već u Hermanesu, Bobe? — upita Šejn.

— Četiri nedelje — odgovori Bob i isceri se. — Svima sam objasnio da sam se trenutno umorio od putovanja i da hoću da se odmorim nekoliko nedelja. Koji pasji sin može u tome ometati jednog božjeg čoveka?

Šejn se nasmejao.

— Mora da se ovdašnjem svešteniku prevrće u stomaku kad te se seti jer si na jeziku brz isto kao i na pesnici.

Polard klimnu glavom.

— Imaju izvesno poštovanje prema meni. Neki mi kažu da je bolje da sam postao šerif i da mi to mesto više odgovara.

— Karmodi se dobro probio — reče Šejn. — Njegovo odelo je odličnog kvaliteta, a postao je i sigurniji.

— To sam i ja odmah primetio — potvrdi Polard. — On sada živi mnogo bolje nego pre godinu dana, serviraju mu se najbolja jela u hotelu i u salunima češće okrene koju rundu. Čudno, zar ne? Ne znam šta da mislim o tom momku.

— Od njegove maršalske plate ne bi uopšte mogao da živi tako. Da li se možda bavi nekim mračnim poslovima?

— Verovatno — odvrati Bob. — Palo mi je u oči da se saluni u gradu ne zatvaraju baš u tačno vreme. Možda je tu posegnula njegova ruka!

— Ja ću držati na oku Karmodija, Šejne — reče Bob Polard. — On je zaista dvolična pojava. Ako on sarađuje sa bandom onda je jasno odakle mu toliki novac za luksuz.

Šejn klimnu glavom.

— Ja sam siguran da se on zaglibio u neku đavolski veliku prljavštinu. On je svog pomoćnika poslao po kiši na severnu stranu grada. A onda su ga banditi udarili samo po glavi, mada oni inače svoje žrtve ubijaju bez milosti. Ako nađemo još dokaza za našu sumnju moguće je da se približimo bandi, a da ne moramo da jašemo izvan grada.

Kada su silazili niz breg ugledali su skauta. Čekao ih je. Njegovo lice bilo je mračno.

— Potvrdila se moja pretpostavka — kazao je on. — Žena i dva njena pratioca ostavili su konje iza zatvora. Imali su i četvrtog konja za vođu bande. Protrčali su kroz uzanu uličicu do glavne ulice i oslobodili ga. Zatim su preko Čerč Strita jahali prema starom putu za kočije koji vodi u Hačitu. Tamo se gube njihovi tragovi na tvrdom tlu.

Šejn mu ispriča o njihovoj sumnji u maršala.

U plavim očima skauta nešto je sevnulo.

— U tom slučaju mi još uvek imamo šansu — reče on. — Nadam se da se ne varate. Ipak, to je moguće. Onda ću ja sada otići u „Western union” i pitaću telegrafski Fort Bliss da li da još ostanem ovde.

— Idem i ja s tobom, Natane — reče Šejn.

On je hteo da pošalje telegram na jednu tajnu adresu u Santa Feu. Odatle će se njegov izveštaj poslati dalje u Vašington.

Kada su se Šejn i Pej rastali od Polarda, nisu ni slutili da će uspomene na jedan događaj da se vrate u njihovo sećanje. Na neki čudan način izgleda da će se sve ponoviti.

VII

Jedna otvorena farmerska kola koja su vukla četiri konja prolazila su kroz grad. Na kočijaševom sedištu sedeo je i držao uzde u rukama. Skrenuli su sa Koral Rouda prema koloseku železničke pruge. Pored njega je sedela neka neobično lepa devojkica sa crvenkastoplavom kosom. Bila je to Liz Morton, rančerova kćerka koja je pre godinu dana prilikom jahanja u prirodi bila oteta i silovana. Mozes Bol, najstariji sin crnačke porodice osumnjičen je da je to on učinio i bio je linčovan.

Dugo vremena devojkica je bila duševno poremećena. Me-

dućim, od pre nekoliko meseci izgleda da se njeno stanje poboljšalo.

Postala je ponovo živahna i češće se smejala. Onog užasnog doživljaja ipak nije mogla da se seti.

Ispred zaprege jahao je njen brat Edi. On je onda na glavnoj ulici pregazio najmlađeg od Bol sinova i zato ga je Šejn izudarao. Kada je zatim iz zasede pucao na agenta Boba Polarda Šejn ga je onesposobio za borbu smestivši mu kuglu u rame.

Iza kola je jahao neki visok, snažan momak sa vratom kao u bika. To je bio predradnik na ranču „Morton”, jedan pravi svežanj mišića sa žuljevitim rukama, što znači da on na ranču nije samo komandovao.

Kada je ugledao grupu Šejn se trgao. Odmah je prepoznao Edija Mortona. Lepu devojkicu na kočijaševom sedištu je sada prvi put video, ipak odmah mu je bilo jasno da to mora biti Edijeva sestra.

Dok su ulazili u kancelariju telegrafa kola su se zaustavila ispred robne kuće. Brat i sestra su ušli unutra zajedno sa starijim čovekom dok je predradnik poterao konja na suprotnu stranu ulice. Vezao je svog šarca za gredu ispred saluna.

— Halo, maršale — pozdravi on predstavnika zakona.

— Halo, Bensone — otpozdravi Karmodi. On je sedeo na stolici pored otvorenih vrata ureda.

Predradnik ranča „Morton” ušao je u salun.

— Hej, Bili! — pozvao je Karmodi svoga mladog pomoćnika. — Pođi da mi kupiš cigarete!

Karmodi izvadi nekoliko novčića i stavi ih u ruku pomoćnika. — Onda napred, mladiću — kazao je maršal. Ustao je. Pri tom se uhvatio za čvorugu na glavi i prostenjao. — I Benson je stigao u grad. Idem u salun da porazgovaram sa njim. Naći ćeš me tamo ako ti budem potreban.

Bili je krenuo. Karmodi je ušao u salun.

U međuvremenu kauboj je doneo prve zalihe i stavio ih na kola. On je pozdravio mahanjem kada je ugledao Janga i s njim ponovo ušao u radnju. Bili Jang pozdravi brata i sestru pri čemu je ispred lepe Liz zbunjeno vrteo šešir u rukama.

Pomoćnik je osetio kako ga ta devojkica na neki čudan način privlači i saučestvovao je u njenom bolu i sudbini koja ju je zadesila. Kada mu je prijateljski mahnula on je pocrveneo.

— Cigarete za Šerifa — obrati se on prodavačici koja je posluživala Mortonove.

Zastao je pored čiviluka sa kožnim pojasevima. Takođe se zainteresovao i za kopče koje su se nalazile ispod staklene ploče. Pri tom je stalno vraćao pogled nazad prema Liz koja je razgledala štofove.

Kada je vlasnik prodavnice overio račun i uneo ga u svoju knjigu, napustio je Bili Jang radnju i stao pored kauboj koji je natovarao poslednje zalihe i raširio platno preko njih.

— Kako si, stari? — upita on.

Kauboj se isceri. Pokazao je pri tom svoju praznu vilicu.
— Dobro, Bili — odgovori on. — Posle prvog viskija biće mi još bolje. Benson nas tamo čeka.

— Sada su izašli i brat i sestra. Stari kauboj okrenu kola prema drugoj strani glavne ulice. Edi Morton je vodio svoga konja za uzde dok ga je Liz uhvatila pod ruku.

Odjednom je iznenada stala kao da je udarila glavom o zid. Oči joj se iskolačiše. Edi ju je uplašeno gledao. Zar će posle dugog vremena ponovo dobiti napad?

Ona je drhtala kao prut. Pokazala je rukom jednog čoveka koji je na konju izlazio iz štale i njihovi putevi se ukrstiše. Edi ga nikada nije video. Bio je snažan i imao je četvrtasto lice koje kao da je bilo isklesano od granita. Jaka brada koja je dopirala do gornje usne dobro mu je šaljala. Tip koji se dovada ženama!

Edi je obavio ruke oko svoje sestre.

— Šta je, Liz? — upita on zabrinuto.

Ona se istrгла iz njegovih ruku. Pojurila je prema jahaču koji je odmah zaustavio svoga šarca i skinuo šešir poklonivši se elegantno.

— Halo, mis — pozdravi on. — Da li vam se konj dopao?

Li je pomilovala konja drhtavim rukama. Njen brat i pomoćnik šerifa nisu mogli da objasne zašto se toliko uzбудila. Jahač kliznu iz sedla i klimnu glavom.

— Grem Vajmen — predstavi se on.

Telo devojke se ukočilo.

— Vajmen? — upita njen brat. — Jeste li vi odgajivač konja onamo preko u Hidalgo Kauntiju? Ja sam Edi Morton, a ovo je moja sestra Liz.

— Kakva slučajnost — osmehnu se Vajmen. — Onda vaš otac kupuje svoje konje kod mene? Ja poznajem samo vašeg predradnika. Svaka dva meseca dolazim u Hermanes pošto sklapam poslove sa ovdašnjim trgovcem konjima. Želeo sam uvek da svratim do vas, ali sam imao jako malo vremena.

Liz je skinula ruke sa šarca i polako se okrenula. Njen pogled je sijao kao žeravica kada je nervozno pogledala u rančera. On joj se ponovo osmehnuo.

Liz se tresla kao da ju je grč uhvatio. Zatim je stavila ruke ispred očiju i počela da plače. Njena usta se otvoriše, ali nije mogla ništa da kaže.

Onda se onesvestila.

Edi Morton je stigao da je prihvati.

Kada su Šejn i Pej izašli iz telegrafskog biroa uputili su se u kantu da bi se do ručka dogovorili šta dalje da rade.

U međuvremenu su Liz doneli kod doktora Prajsa i pozvali predradnika iz saluna. Mali starac morao je da se odrekne svoga viskija jer je mala grupa odmah krenula nazad na ranč.

Kada je Šejn sa Pejom sišao dole na ručak Bob Polard ih je već čekaao. Ispričao im je o onome što se dogodilo.

— Ceo grad se uzbudio — završio je on svoj izveštaj. — Maršal poznaje tog Grema Vajmena. Kažu da se njegov ranč nalazi u jednom kanjonu južno od Hačite. Nijedan čovek ne može da objasni zašto se devojka toliko uzbudila kada ga je videla. Izgleda da je ponovo dospela u predašnje stanje. Nije mogla da kaže nijednu jedinu reč.

Natan Pej je bez reči gledao u Šejna. Gladio je svoju bradu.

— Jadna devojka — reče Sejn i odmahnu glavom. — Ja njen šok mogu da objasnim samo tako da ju je susret sa rančerom podsetio na nešto čega se bojala. Ti kažeš da je prvi izazivač bio šarac?

Polard klimnu glavom. — Otrčala je do konja i uzbudeno mlovala njegovu dlaku. Tako su pričali njen brat i pomoćnik.

Šejn je razmišljao. Misli su se rojile u njegovoj glavi.

— Mora da se setila užasnih događaja od pre godinu dana. — rekao je on. — Mnogi ljudi i danas ne veruju da je nju onda silovao Mozes Bol. Siromašni čovek bio je linčovan samo zbog toga što je hteo da proda njenu srebrnu narukvicu. On je onda tvrdio da ju je slučajno našao.

— Ne veruješ valjda da je taj Grem Vajmen pravi izvršilac tog dela? — upita Polard zabezeknuto. Čak i predradnik govori najlepše o njemu.

— Ja pri tom mislim na šarca, Bobe — objasni Šejn. — On trguje sa konjima. Mora dakle da zna nešto o tim životinjama. Moguće je da je taj nitkov koji je onda zaista silovao devojku, prodao tog konja.

Po Pejovom licu se videlo da se duboko zamislio. Zatim je slegao ramenima i pozvao Marsiju Baltazar da poruči šta će jesti. Kao i on i Šejn se odlučio za porciju enčiladasa. Polard se pozdravio i otišao.

Ručali su. U kantini sada više nije bilo tako živo. Pričali su uz cigaretu. Devojka bujnih oblina sela je za njihov sto.

— Ja ću malo da odjašem do ranča „Morton” — saopšti Šejn. — Ne može mi ništa pomoći, ali predradnik mi izgleda poznat. Hoću malo bliže da upoznam tog momka. Ideš li sa mnom, Natane?

— Ne, hombre — odgovori skaut. — Hoću malo da razgovaram sa maršalom i njegovim pomoćnikom. Smešno, kod mene je takođe sevnula varnica, ali ona se odnosi na Vajmenovog konja. Zato što je šarac. Međutim, nemoj da me pitaš zašto me to interesuje. Naime, ja ne znam odgovor.

— Znaš li gde se nalazi ranč „Morton”? — upita on devojku.

Marsija klimnu glavom. Njene oči su sijale.

— Mogu te odvesti onamo, amigo — upita ona sa uzbuđenjem u glasu. — U štali ću naći konja i iznajmiću ga. Molim te, Šejne, povedi me sa sobom.

— Ali ti si potrebna ovde.

— Ovde bude gužva tek uveče — osmehnula se i obasula svoga oca čitavom bujicom reči. Sve dok joj nije dozvolio da ide na izlet ona je stalno pričala i navaljivala na njega.

— Gracias, padre — uskliknu ona i udari dlanom o dlan.
— Krećemo odmah, amigo, zar ne?
Šejn klimnu glavom. — Samo da ja uzmem svoju pušku.

*

Jahali su preko železničke pruge i potom skrenuli u izrovanu ulicu koja se zvala Koral Roud, a vodila je prema obroncima Kedar Mauntina. Vlasnik štale prepustio je Marsiji jednog konja. Imala je muke da obuzda njegov temperament.

Kada su ugledali dugački breg sa novim kolibama crnaca Šejn potera konja tamo. Ispred jedne od prvih koliba seдео je jedan sedokosi starac na klupi naslonivši se na svoj štap. Šejn ga upita gde se nalazi porodica Bol. Stari čovek ga je prepoznao. Kod požara pre godinu dana Šejn je bio na njihovoj strani.

Razmenili su nekoliko prijateljskih reči, a zatim su Šejn i Marsija poterali konje do kolibe koju im je starac pokazao. Kada je sjahao s konja na vratima se pojavila jedna starija žena. U ruci je imala torbu za kupovinu robe i držala u naručju dvoje dece.

Pogledala je u Šejna i počela da jeca. Kada ju je zagrlilo niz njeno lice su potekle suze.

— Senjore... Šejne — mucala je ona.

Poljubio ju je u oba obraza.

— Selma Bol — pozdravi je on veselo i osmehnuo se.

— Hoćete li ući unutra? — upita ona.

— Kasnije — tešio ju je on. Hteo je da joj stavi nešto novca u ruku ali je ona odbila. — Imamo dovoljno — objasnila je. — Luter i Džordžija oboje zaraduju. Sa vama je sinulo sunce u našem životu, senjore.

— Ja ostajem još izvesno vreme u Hermanesu — objasni on. — Kažite Luteru da bih ga rado ponovo video. Stanujem u kantini Baltazar.

— Moram mu to oprezno kazati — osmehnu se Selma Bol. — Inače će mu pući srce od radosti.

— Do viđenja, madam Bol — kazao je Šejn nežno.

Mahala im je rukom kada su poterali konje. Marsija je krišom obrisala lice. Šejn je pogleda. Suze su se kao sjajni biseri presijavale na njenim crnim trepavicama. Bila je toliko lepa da čoveku prosto zastane dah kada je pogleda.

Do ranča „Morton” rastojanje je iznosilo tačno deset milja. Iza Hermanesa put je vodio preko malih bregova i ravnih dolina. Zatim su se približili južnim obroncima Kedar Mauntina koji su nadvisili sve.

Marsija mahnu glavom prema travi pored puta, a zatim, je uperila svoj kažiprst prema bregu koji se nalazio na oko petsto milja ispred njih. Bio je obrastao žbunjem i drvećem.

— Da se kladimo ko će prvi stići, amigo? Onaj breg tamo je cilj.

Šejn se nasmejao. Prihvatio je.

Poterali su konje. Jurili su kao pravi đavoli. Pošto je hteo da je pusti da ga pobedi zadržavao je mrkova. Pratio ju je na izvesnom rastojanju. A onda mu je palo na pamet da

je taj žilavi konj koga je jahala Marsija pravi protivnik za njegovog mrkova. Odjednom, zemlja kao da je progutala Marsiju. Oni su se prilikom procene udaljenosti brega jako prevarili. Između njih i brega nalazila se jedna prostrana i duboka udolina. Dok su jahali između kedrova, borova i žbunja Šejn ju je polako pristizao.

Marsija kao da je usporila. Dok je jahala uz jedan kosi breg ona je iznenada pala sa konja. Konj je nastavio da trči dalje. Uplašen, Šejn je poterao mrkova prema žbunju koje je skrivalo devojkju.

Pošto nije ustajala Šejn je mislio da se povredila.

Ipak, nije bilo tako. Kada je odstranio granje ugledao je lepoticu sa slamkom trave među rumenim usnama. Smeškala mu se.

— Već sam pomislila da si zalutao, amigo — kazala je ona.

Šejn je kao omađijan gledao u nju. Ležala je na leđima i bila je potpuno gola. Crvena bluza i suknja na cvetove nalazile su se pored nje na lakim sandalama od divlje kože.

Na crnoj somotnoj traci između njenih divnih grudi nalazila se mala amajlija.

— Šta to sada treba da znači, Marsija? — upita Šejn. Skoro da mu se zavrtilo u glavi. Vitko telo delovalo je na suncu kao da je izvajano.

— Pala sam i izgubila sam trku — objasni mu ona. — Dodji i naplati svoju nagradu od opklade. — Šejn je oklevao. Znao je da Meksikanci pridaju veliki značaj intimnim nežnostima. Za trenutak je pomislio da se odrekne nagrade. Međutim, njegov pogled nikako nije mogao da se odvoji od devojčinog lepog tela.

Uzbuđen kao neki dečak nagnuo se nad njom da dohvati njenu odeću. Ona je munjevito uhvatila njegove ruke i pritisla ih na svoje tople grudi.

Sada se u njemu bilo kakav otpor srušio kao kula od karata. Počeo je da ljubi njene grudi. Neka slatka jeza prošla je kroz celo njegovo telo.

Kada ga je osetila na sebi počela je da stenje, a kada su se njihova tela spojila kriknula je prodorno.

— Najdraži moj — prošaputa Marsija kada su se razdvojili. Opružili su se na travu dahćući.

— Da li sam bila bolja od ostalih žena koje si imao?

Ovo pitanje ga je iznenadilo. Pomislio je na Lindu Ekland, Ajlin Parker i jednu mlađu Meksikanku iz Nogalesa koju je upoznao nedavno. Sve su one bile jednaki cvetovi u vencu ljubavi.

— Da, lepotice — rekao je on. Neka mu bog oprostio što je slagao, međutim nije bio daleko od istine.

— Je li ovo bilo sve? — upita ona kada je on počeo da se oblači.

— Moramo ići dalje Marsija — odgovori Šejn. Ja ostajem još u Hermanesu.

Uzela je svoju suknju i ustala.

Tog trenutka prasnuse pucnji u dolini ispod njih.

Šejn se u dva skoka našao pored mrkova i izvukao pušku iz sedla. Gurnuo je polugolu devojkicu iza stabla jednog kedra i pogledao dole.

Između borova i žbunja uskoro se pojavise dva jahača. Odjednom je jedan od konja posrnuo i zbacio svoga jahača sa sebe. U padu njemu je odleteo šešir sa glave i Šejn ugleda ženu koja je poletela uvis. Zatim je njeno telo nestalo iza žbuna. Liz Morton, pomisli Šejn!

A onda je ugledao tri, četiri druga jahača. Pratilac mlade Liz otvorio je vatru na njin. Šejn nije mogao da vidi ko je on jer je bio zaklonjen drvećem. Gonjoci okrenuše svoje konje nazad izvan domašaja zrna. Dvojica od njih su skočili sa svojih konja.

Marsija je bila obukla bluzu i držala cipele u rukama.

— Jaši dalje prema ranču — reče Šejn. — Moraš dovesti pojačanje. Sada možeš da dokažeš koliko si dobar jahač.

Ispustila je sandale i vinula se u sedlo konja. Nekoliko trenutaka kasnije nestala je iza brda.

Šejn je takode uzjahao svog mrkova. Zatim je poterao konja dole u udolinu. Stao je na mesto gde se nalazio konj bez jahača koji je pripadao rančеровој kćerki. U međuvremenu borba se ponovo rasplamsala.

Pratilac žene se očajnički borio protiv nadmoćnog neprijatelja. Negde ispred žbunja Šejn se baci iz sedla i prevrnu se preko ramena.

„Vinčesterku” je pri tom držao u ruci. Zatim je skočio i povijen požurio između drveća i žbunja.

Ispred sebe je čuo neki prigušeni krik. Uklonio je grane žbunja ustranu. Zakačio je nogu za jedan koren i bacio se na tlo. Jedna kugla zviznula je iznad njegove glave. Puzio je dalje i neočekivano naišao na Liz Morton. Njeno telo se treslo kao da se nalazi u groznici. Nešto dalje na tlu nalazilo se jedno oboreno stablo drveta. Tamo je ležao Edi Morton kao da je mrtav.

Šejn se podigao na kolena i bacio „vinčesterku” prema stablu. Zatim je uhvatio devojkicu ispod ruku i odvuкао je iza stabla u zaklon.

Kada se nagnuo nad Edija ugledao je krvavu mrlju na njegovim grudima. Ona se brzo širila. Mladić je jedva disao. Hitno mu je bila potrebna pomoć.

Prasnuli su pucnji iz pušaka i to sasvim blizu. Nekoliko kugli zabilo se u oboreno stablo s druge strane, a ostale su prozviždale iznad njegove glave.

Šejn je odvuкао onesvešćenog mladića i stavio ga preko devojkice. Zatim je otpuzio sa „vinčesterkom” u rukama preko do jedne grupe borova. Tamo se uspravio.

Tada je ugledao nitkove. Dvojica su se nalazili u sedlima svojih konja pored jednog kedra i štitili vatrom iz pušaka trećeg čoveka koji je povijen hteo da se došunja do palog stabla. Taj nitkov je iznenada stao i podigao svoj revolver.

Sa užasom je Šejn primetio da on namcrava da puca na Liz Morton koja je stenjući pokušavala da se oslobodi tela

svoga brata koje se nalazilo preko nje. Šejn je podigao „vinčesterku“ uvis i pritisnuo obarač. Udarac kugle okrenuo je čoveka za čitav krug pre nego što je pao.

Šejn se posle pucnja odmah bacio na zemlju. Time je umakao kuglama dvojice jahača koji su sada osuli žestoku paljbu na borove. Postalo je đavolski opasno, jer tanka stabla borova nisu bila dovoljan zaklon.

Šejn je puzio između niskog drveća. Oni su još uvek pucali na grupu borova, ali pojedinačno. Dok je jedan pucao drugi je verovatno punio svoju pušku. Šejn je neopaženo dospao do njihovog levog boka i sada puzio prema njima.

Upravo su prestali da pucaju i nešto se dogovarali. Sada je mogao jasno da ih vidi. Obojica su imali bradu. Jedan je bio krupan čovek, visok i snažan.

Šejnu je nehotice pao na pamet opis Grema Vajmena, međutim čovek onamo preko iahao je jednog koščatog mrkova.

Njegov partner bio je neobično nizak sa šiljastim nosom. Šejnu je pala koprena sa očiju. Tog otrovnog patuljka je poznavao. Bio je to dezertar Pinki Revn koji je prilikom oslobođenja Ajlin Parker pre godinu dana uspeo da pobegne sa dva svoja drugara.

Šejn se uspravi iza stabla jednog hrasta.

— Predajte se, vi nitkovi! — grmnu on. — Ovde je Šejn. Vi ste opkolieni!

— Šejn! — zakrešta patuljak uplašeno. Pritisnuo je mazama slabine svoga konja koji je bolno zavrištao i pojurio što je brže mogao.

Drugi čovek je bio sve drugo samo ne zečja noga. On je poterao svoga konja prema hrastu i za sve vreme pucao iz svog revolvera na Šejna.

Šejn se bacio na zemlju i ostavio je pušku. Nitkov je projurio pored drveta i sada je okrenuo svoga konja nazad. Šejn je klekao. Neverovatnom brzinom u njegovim rukama našla su se oba revolvera. Pucao je. Sve se dogodilo tako brzo da uopšte nije imao vremena da nišani. Ipak, pucni srušio je bradatog jahača na zemlju.

Pinki Revn se nadaleko nije ni čuo ni video. Šejn ustade i priđe čoveku. Kada se nagnuo nad njim ugledao je više rupa na džepu karirane košulje u blizini srca.

A zatim je prepoznao tog nitkova. Bio je to Dejv Kliner. On je onda rukovodio bekstvom iz Fort Blisa i odveo medicinsku sestru do kolibe u šumi u kojoj je bivši narednik Luk Burger našao skrovište.

Od momaka koji su pre godinu dana učestvovali u otmiци sada su u životu još samo Burger i Revn. Šejnu se učinilo da nema nikakvog smisla da pođe u poteru za patuljkom. Morao je da se pobrine za brata i sestru.

Šejn je prebacio mrtvog čoveka preko leđa njegovog konja i vezao ga čvrsto lasom. Zatim je doveo konja do palog stabla.

I drugi bandit bio je mrtav. Bio je to neki Meksikanac. Šejn je oprezno podigao Edijevo telo sa devoike i naslonio ga na stablo. Zatim je uspravio devojkicu.

Liz Morton ga je gledala razrogačenih očiju i stenjala. Šejn je pomislio da će se ona sada smiriti. Ali ona je stavila svoje ruke na njegovo lice i ogrebala ga. Niz njegovo lice po-tekla je krv.

Šejn nije nikako mogao da je obuzda. Nije mu preostalo ništa drugo nego da je onesvesti.

Položio ju je na travu. Zatim je uhvatio i konja drugog mrtvog čoveka i vezao njegovo telo preko konja. Upravo je razmišljao o tome kako da prebaci Edija i Liz na mrkovu kada je čuo glasove iza brega.

A onda su se tamo gore pojavili jahači. Bila je to Marsija sa kaubojima sa ranča „Morton“. I čovek za koga je mislio da ga poznaje nalazio se među njima.

Ispred njega su zaustavili konje i skočili iz sedla. Okružili su brata i sestru.

Marsija se bacila iz sedla i uletela u Šejnovo naručje. Poljubila ga je. — Tako sam se bojala za tebe.

Odvojila se od njega tek kada je predradnik izdao komandu kaubojima. Dok su kauboji pažljivo nosili brata i sestru do konja predradnik je prišao Šejnu.

— Nikad se nisam toliko obradovao da ponovo sretnem jednog čoveka kao sada — reče on i osmehnu se. Pružio je Šejnu ruku. Primetio je da ga on nije prepoznao.

— Ja sam Mat Benson — objasni on. — Pre godinu dana Kamden i ja smo krenuli u lov na vas. Međutim, kada sam primetio koliko su prepredeni ti ljudi, bacio sam im šešir pred noge i ostao sam u Hermanesu.

— Pa tako i treba — reče Šejn veselo. — Vi ste onda bili Kamdenov predradnik. Uprkos tome nikada se niste upustili u nepoštenu borbu.

— Mister Morton je u to vreme tražio predradnika — pričao je Benson. — Dotadašnji se oženio i kupio sopstveni ranč, a Edi nije mogao da izađe na kraj sa tolikim poslovima. Osim toga on je još suviše mlad, a uz to i usijana glava, kao što znate. Tada su to mesto ponudili meni.

— To za vas mi je jako drago, Mate — kazao je Šejn. — A sada moramo da se pobrinemo za Edija i Liz. Mladiću je hitno potreban lekar.

— Odnećemo ga na ranč — objasni predradnik. — Jedan od mojih momaka već je otišao po doktora Prajsa u Hermanes. I vi ćete sa nama, zar ne?

Šejn je za trenutak razmišljao. Imao je, doduše, interesantne vesti za Peja, međutim ima za to vremena do večeras. Mogu i sutra da slede tragove Pinkija Revna. Bilo je još nešto o čemu treba razmisliti pre nego što krenu. Tako je pristao i obratio se Marsiji.

— Ti možeš poći sa mnom. Suviše bi bilo opasno da odjašeš sama u grad. Možda tu naokolo ima još tih nitkova.

Ona je sijala od radosti.

Simpatična nevaljalica se izgleda radovala što će na taj način ostati duže pored njega.

Kada ju je pogledao primetio je da je ona raširila oči. Pri tom se smeškala i klimnula mu glavom. To nije bilo jasno Šejnu.

Bila je mlada i lepa, ali iskusna kao žena koja zna sve o životu,

Kauboji su Ediju vezali ranu zavojem za prvu pomoć. Ipak, krv je posle kratkog vremena probila zavoj. Edijevo lice je bilo bledo, obrazi upali.

Mat Benson je odmahnuo glavom. — Pri ovakvom tempu on će iskrvariti pre nego što uspemo da stignemo na ranč. Moramo jahati brže. I ovako i onako šanse su mu male.

Šejn se složio i tako su pojačali tempo.

Ranč „Morton” nalazio se u jednoj izduženoj kotlini između dva planinska venca. Na zapadu je bio ograničen Keder Mauntinom, a na istoku Flajng Mauntinom.

Bio je to veliki ranč sa mnogo zgrada, štala, šupa i korala. Ovde se nalazila jedna druga grupa kauboja koja se pripremala za jesenje teranje stoke. Sada su svi pritrčali, bili su zabrinuti. Raspitivali su se šta se dogodilo i kako je bratu i sestri.

Liz i Edija uneli su u glavnu zgradu. Jedna debela crnkinja brinula se o njima. Stjuart Morton, jedan mršav, sedokosi čovek zahvalio se Šejnu.

— Moj sin se onda loše poneo prema vama — reče on. — To što ste vi uprkos tome rizikovali svoj život za moju decu, pogotovu što se o vama priča svašta.

Šejn je klimnuo glavom i osmešnua se. — To je bila moja dužnost — objasni on. — Jednu stvar ne mogu da shvatim. Kako sam čuo vaša kćerka doživela je šok zbog susreta sa tim Vajmenom. Vi ste Mate čak bili kod doktora Prajsa sa devojkom pre nego što ste se vratili na ranč. Verovatno ste je posle toga poslali u krevet i brinuli se o njoj.

Odgovorio je Benson. — Ležala je u krevetu i izgledalo je da spava. Fani, crnkinja, ostavila ju je samo četvrt sata samu. Kada se vratila Liz više nije bila tu. Pretražili smo sve zgrade. Edi je primetio da njenog konja nema u štali. On je krenuo u poteru za njom a nama o tome nije ništa rekao. Kada smo primetili da i njega nema ja sam odmah krenuo sa grupom jahača. Prepostavio sam da ju je nešto vuklo u Hermanes. Usput smo sreli Marsiju Baltazar.

Šejn klimnu glavom i obrati se rančeru. — Vama se neće dopasti ovo što vam sada moram reći. Mozes Bol koji je onda linčovan bio je nevin. Mrtvi čovek tamo napolju je pre godinu dana sa ostalima pobeo iz Fort Blisa i sa sobom poveo medicinsku sestru kao taoca. Oni su imali skrovište u blizini Hermanesa u kome su se zadržavali i drugi dezerteri i to baš u to vreme kada je vaša kćerka bila napadnuta.

Morton je bio zbunjen. — Vi mislite da je jedan od tih dezertera povredio Liz?

— Mogao bih da se kladim u svog mrkova — odgovori Šejn ljutito. — Dezerteri se u to vreme nisu pojavljivali u Hermanesu. Kako onda da dođu do neke žene? Tako sam ja onda objasnio nesrećni događaj. Dokaz je onaj mrtvi čovek napolju. Ti nitkovi su sve vreme posmatrali vaš ranč, mister Mortone. Dok je Liz bila duhovno odsutna nije joj

pretila nikakva opasnost. Možda imaju i nekog uhodu i u Hermanesu! Posle godinu dana kada su im narasle brade niko više nije mogao da ih prepozna. Oni su izgleda posmatrali scenu zajedno sa Vajmenom. Zato su se i zadržavali u blizini ranča. Kada je videla Vajmenovog šarca setila se nečega. To je bila njena smrtna presuda. Na sreću mora da je Edi stigao svoju sestru pre nego što su se nitkovi pojavili.

Morton je bio bleđ kao krpa. — Gospode, šta smo uradili onom jadnom čoveku ako se potvrdi da je tačno to što vi kažete? Toj ženi se više ne može vratiti sin.

Jedan dvosed zaustavio se ispred glavne zgrade. Bio je to doktor Prajs. Debeli čovek utrčao je unutra i pozdravio Mortona i njegovog predradnika. Šejnu je uputio pogled koji je bio hladan kao ledeni breg. Pošao je prema Ediju.

Šejn pogleda u Marsiju. — Mi ćemo sada jahati natrag. — Zatim se obratio Matu Bensonu. — Trebalo bi da mi učinite jednu veliku uslugu, Mate. Ja moram brzo natrag u Hermanes. Možete li se postarati da se dva mrtva čoveka prebace u Hermanes. Hteo bih da saznam da li ih je neko ikada video u gradu.

— Dogovoreno, Šejne.

Šejn se zahvalio.

Zatim se pozdravio sa svima. Dao je znak Marsiji i njihov dvojce su ubrzo nestali iza velikih vrata.

IX

Kada su se našli na izbrazdanom putu lepa Meksikanka je iznenada rekla: — Mi moramo još jednom na brežuljak, amigo — nije za to vreme gledala u njega. — Moje cipele se još nalaze tamo.

Šejn se isceri. — Nemamo vremena za to. Kupiću ti ja nove.

Ovoga puta nije naseo na njen trik.

Šejn je bio jako iznenađen onim što se dogodilo pola sata kasnije. Dve milje ispred grada put je vodio kroz jednu šumicu. Bilo je tu raznovrsnog drveća. Ipak, tu su se nalazili žbunovi i visoka trava. Bilo je to idealno mesto za zasedu.

Visoki čovek nije verovao da tamo vreba patuljak Pinki Revn. Posmatrao je pažljivo unaokolo. Kada su prošli šumicu mogli su već da vide pilanu i Blek Hil kako su zvali breg na kome su živeli crnci. Ovde je zemljište bilo preglednije. Levo i desno od pruge zemlja je bila ravna. Između žbunja i kaktusa nalazile su se veće slobodne površine obrasle travom.

I baš ovde gde je Šejnova pažnja popustila dogodilo se to što nije očekivao.

On je upravo gledao u Marsiju. Odjednom fijuknu jedna kugla između njihovih glava. Konji se poplašiše. Šejn skoči na zemlju. Više nije imao vremena da izvuče „vinčesterku” iz sedla. Kada je Marsija kliznula iz sedla kriknuvši on ju je uhvatio za ruku i odvuкао je sa puta. Bacili su se u travu između kaktusa dok su im meci kao osice zviždale oko ušiju.

Bila su to najmanje dva čoveka koji su onamo negde na drugoj strani puta ležali u zasedi. Šejn gurnu Marsijinu glavu u travu. Ona se pripila uz zemlju.

— Ti ćeš ostati ovde da ležiš — prošaputa on piskavim glasom. Zati mje izvukao oba revolvera iz futrola. Dva jarda dalje nalazilo se zatalasano zemljište obraslo kaktusima.

Šejn se uspravio i pojurio u cik-cak liniji tamo. Olovo je zviždalo kroz predeo. Jedna kugla pocepala je košulju na gornjem delu Šejnove košulje. Poslednjim, očajničkim skokom preskočio je Šejn malo zatalasano zemljište i pao na zemlju. Njegovo lice je prilikom skoka očešalo jedan kaktus. Jedna od bodlji se polomila i ostala u njegovom obrazu.

Opsovao je i stao iza jednog četinarara. Izvadio je bodlju. Na ruci gde je kugla okrnula kožu, peklo ga je. Nitkovi su sada prekinuli vatru. Uskoro se tamo preko nešto pokrenulo. Visoke grančice žbuna su se zadržmale. Neki čovek je puzio kroz travu. Međutim, on nije predstavljao metu. Tamo dalje u pozadini pored jednog visokog kaktusa pasla su dva konja.

Šejn je sačekao. Sada se trava njihala na jednom drugom mestu. Nitkovi su puzili prema putu. Sada je Šejn bio u prednosti, jer oni su morali doći ovamo. Uz to mu je put pružao dobar slobodan prostor za gađanje, a bio je donekle u zaklonu iza drveta.

A onda ih je video kako su skočili. Jedan od njih pošao je prema njemu, a drugi je nameravao da potrči prema Marsiji. Šejn nije mogao da veruje svojim očima.

Bili su to Brus i Dorijan Kamden.

Bio je toliko iznenađen da je skoro suviše kasno reagovao. Miris smrti lebdeo je u vazduhu. Dorijan, stariji, hteo je da skoči na put kada je Šejn pucao. Dorijan je bio pogođen u nogu. On se okrenuo i bacio se iza jednog žbuna. Skoro da je stigao do Marsije.

Njega je sada pokrivao svojom vatrom mlađi Brus. On je i dalje trčao uspravno. Šejn ga obori na zemlju jednim metkom koji mu je smestio u rame.

Video je kako Dorijan puzi prema njemu.

— Predajte se, ludaci jedni! — zagrme Šejn. — Vaš otac je već izgubio jednog sina! Kako možete biti toliko šašavi?

— Dobro, Šejne — rekao je Dorijan i bacio obe puške na put. — Moj brat mora kod doktora. — Šejn se uspravi. Krenuo je prema putu. Dorijan Kamden je uspravio svoga brata. Levom rukom ga je pritisnuo na svoje grudi. Na drugoj strani puta Marsija je oprezno podigla glavu.

— Pazi! — vrisnu ona u nameri da opomene Šejna.

Istog trenutka zviznu metak pored Šejnove glave. Dorijan je revolverom ispod desne ruke svog brata pucao na nje-ga.

Šejn je instinktivno povukao obarač. Odjek obe kugle se skoro sjedinio. Kugla nije pogodila Dorijana kome je bila namenjena već njegovog brata Brusa.

— O, gospode! — kriknu Dorijan. — Bruse!

On je drmao mrtvog čoveka kao da je time hteo da ga

još jednom vrati u život. Revolver je bacio pored sebe. Bio je sav slomljen i jecao je.

Dok je Šejn pokupio puške i revolver, Marsija je dovela konje. Kada ju je Šejn zamolio da zavije Dorijanovu nogu on je odgurnuo devojkicu nazad.

— Kandže nazad! — režao je on divlje.

— Hajde, Marsija — rekao je Šejn i slegao ramenima. — Možete da ostanete ovde, Kamdene. Doktor Prajs nalazi se na ranču i može vam pomoći ako bude prošao ovde.

Bacio je oružje u visokom luku na drugu stranu puta. Potom su se vinuli u sedla i nastavili svoj put.

— Ti si najtvrdi čovek, koga poznajem, amigo — kazala je Marsija, glasom u kome se osećalo divljenje.

Sjahali su s konja ispred štale. Odmah su naslutili uznemirenost u gradu, kao da su se iznad njega nadneli oblaci nesreće. Napad na brata i sestru Morton je uterao strah u kosti stanovnicima. Tu vest raširio je kauboj koji je došao po doktora.

Kada je Šejn sa Marsijom ušao u kantu, u njoj je vladalo veliko uzbuđenje. Sa svih strana obasuli su ih pitanjima. S mukom se Šejn probio do stola za kojim su sedeli Natan Pej, Bob Polard i, na njegovo veliko iznenađenje, poručnik Garner.

— Šta vi radite ovde? — upita Šejn posle pozdrava. — I to u civilu!

— Posle Natanovog telegrama major Bek me je poslao ovde — objasni mladi oficir. — U civilu sam da ne bih suviše padao u oči.

Pej poruči jednu rundu tekile. Zatim je Šejn morao da podnese izveštaj. Da su dezerteri Kliner i Revn učestvovali u napadu! To je na ljude za stolom delovalo kao bomba.

— I mi imamo jedno iznenađenje za tebe — obavesti ga skaut. Ja sam poručniku ispričao o događaju sa Gremom Vajmenom. U pitanju je bio jedan šarac. Prema opisu to je, tačnije rečeno bio konj pepeljastosive dlake. Ja nisam došao do toga, ali poručnik je odmah znao zašto mi taj konj nikako ne izlazi iz glave. On potiče iz Fort Blisa i jahao ga je bivši narednik Burger i on ga je i poveo sa sobom kad je onda dezertirao. Da li ti je sada jasno, hombre?

Šejn klimnu glavom.

— Vajmen ima bradu i važi za zgodnog čoveka — kazao je on. — Kliner i Revn su takođe izmenili svoj izgled pustivši druge brade. Vajmen, znači nije prodao konja. On je Luk Burger.

— Baš tako — reče Pej. — Na žalost, taj momak je posle susreta sa Liz Morton jako brzo nestao iz grada.

— A zatim je Kliner i Revna poslao na ranč „Morton” da zajedno sa jednim Meksikancem ubiju Liz Morton — do-

puni ga Šejn. — Iznenada je mozaik sastavljen. Sve se slaže. Imate li još planova?

— Imamo, Šejne — reče Bob Polard i udari rukom u svoje sveto pismo. — Ako su Burger i ostali dezerteri tada zajedno izvršili napad sa bandom El Almirantea, onda se može pretpostaviti da je Burger svoj ranč kod Hačite kupio od svog udela. To je idealno skrovište za dezertere. Pošto se i Pej vratio u Fort Blis, pustio je bradu i niko više nije mogao da ga pozna. U Hermanesu ga niko nije znao. Maršal Karmodi preporučio je rančeru Mortonu da kupuje konje kod Burgera koji se sada zvao Vajmen.

Šejn klimnu glavom. — Lukav potez. Tako je Burger imao iz prve ruke vesti o tome kakvo je zdravstveno stanje Liz Morton. Kada je čuo da se nešto malo popravilo on se sve više brinuo o tome da na vreme sazna kako joj je. Možda mu je susret sa devojkom potvrdio da je krajnje vreme da se stupi u akciju. Kada krećemo?

— Sutra u ranu zoru — odgovori skaut. — On se ovde u Hidalgo Kauntiju oseća verovatno sigurnim. U svakom slučaju, svoj ranč ne ostavlja tako lako na cedilu. Može biti da ga je u žurbi prodao, međutim za nas je dovoljno ako sutra krenemo.

Tek sada je Šejn ispričao svojim drugarima za stolom o ponovnom napadu braće Kamden.

— Isti onaj nitkov koji je njima javio anonimno još kada sam se pojavio u Kanutilju i El Pazu, sada je zabo svoj nos i u Hermanes. Ako se još sećate, taj izdajica je u Fort Blisu odao i noćni voz sa transportom novca. To vam sigurno govori dosta. Taj lupež mora da sedi sasvim gore visoko.

Garner je prebledeo. — General Bek apsolutno nema nikakve veze sa bandom — mucao je on. — Komandant je častan čovek.

— A kapetan Holin, njegov adutant? — upita Šejn.

— Nemoguće — tvrdio je Garner.

I Pej odmahnu glavom. — Izdajica se nalazi među nižim činovima. Oficiri dolaze retko u El Pazo. Oni ne bi mogli da održavaju stalne veze sa El Almiranteom i Lukom Burgerom. Ja sam sada siguran da se maršal Karmodi maksimalno zaglibio u to gadno blato. Verovatno mu izdajica iz El Paza šalje šifrovane telegrame koji izgledaju sasvim bezazleno i niko u njih ne sumnja.

— I, Karmodi šalje telegrame dalje Burgeru-Vajmenu — dopuni ga Bob Polard. — Njegov ranč je udaljen samo trideset milja odavde, a četrdeset milja od skrovišta El Almirantea na Rio Kazas Grande. To sve se slaže kao pesnica i oko. Ako zgrabimo Burgera i Revana onda će oni sigurno odati ime izdajice.

U tom trenutku u kantinu s treskom ude Dinamit-Džo. On je delio svuda sveže odštampane ceduljice. Tutnu jednu i Šejnu u ruku.

— Pa, kako ti se dopada, prijatelju? — upita on s osmehom.

DOGAĐAJ! SENZACIJA!

BORBA GODINE!

REVANS!

DINAMIT-DŽO PROTIV ŠEJNA!

SLEDEĆEG PETKA U 20 ČASOVA!

KARTE KOD HERMANES POSTA I LEM BOKSARENI

ULAZ: 2 DOLARA ZA SVA MESTA

Šejn se iscrpi. Pogledao je boksera i podigao obrve.

— Brzo si nagovorio menadžera da organizuje meč. Mogli ste makar da me pitate.

— Ja sam svoj sopstveni menadžer, mladiću. — ciknu Džo i udari se u prsa. — Nemoj da se ljutiš. Pašće tu grdna lova. Čitave gomile. Mi ćemo dodeliti i berzi i to pošteno. Moji prijatelji već prave šator.

— Gde to?

— Između škole i brda čizama.

Šejn još više razvuče lice dok su se ostali držali za stomak od smeha. Dinamit-Džo je bio nepopravljivi optimista. Šejn pomisli na borbu koja mu predstoji sutra. Nije se baš mnogo radovao. međutim, možda će njega još pre toga odneti na brdo čizama.

X

Kratko posle toga Šejn je obavešten da su kauboji sa ranča „Morton” doneli dvojicu mrtvih. Nalazili su se kod stolara koji izrađuje mrtvačke sanduke. Bili Jang je doneo tu novost i istovremeno je tvrdio da mrtvog Meksikanca niko nikada nije video ovde u Hermanesu.

Šejn klimnu glavom. To može biti samo neki čovek iz bande El Almirantea. Ako je on bio jedan od nitkova koji su oslobodili svoga vođu zajedno sa Huanitom, onda se može pretpostaviti da je taj desperado umakao i sakrio se na ranču za gajenje konja.

On je obavestio ostale o svojoj sumnji. Zato su odlučili da odjašu na ranč sa jednom većom poterom. Mladi pomoćnik je o tome hteo da razgovara sa maršalom, ali ga je Šejn zamolio da čuti.

— Mi verujemo da Karmodi pripada bandi — šapnuo je on Biliju. — On je vas poslao i dozvolio da ga udare po glavi kako bi izgledalo da je napad bio pravi.

Jang je bio iznenađen, ali dozvolio je da ga Šejn ubedi. Setio se i toga da je maršal u poslednje vreme često odlazio u kancelariju „Vestern Uniona”. Odatle dakle potiče novac za koji je on tvrdio da ga je nasledio.

Osim Dinamit-Džoa koji je otišao da nadgleda radove na podizanju šatora, ostali su i dalje sedeli za stolom i zajedno večerali. Popili su još po jednu zajedno i krenuli. Svi su hteli da odu na vreme u krevet kako bi idućeg jutra bili ispravani.

Natan Pej i Bob Polard otišli su sa poručnikom Garnetom u hotel „Union” koji se nalazio preko puta.

Šejn je taman hteo da se popne uz uske stepenice kada je bio zadržan

— Hej, senjore.

Bio je to jedan mali dečak. Meksikanac.

— Jedna dama bi želela hitno da razgovara sa vama, senjore. Hotel „Hermanes” Broj sobe je pet.

Šejn se zahvalio i dao dečaku pola dolara. Dečak je sijao od sreće. Otrčao je još pre nego što je Šejn mogao da ga pita kako ta dama izgleda. Razmišljao je Ajlin Parker je nameravala da dođe u Hermanes. Ona i nije mogla tako jednostavno da nestane iz Forta kako se njoj prohte. A možda je Linda Ekland saznala da se on nalazi ovde?

U svakom slučaju biće to veliko iznenađenje. Šejn razvuče lice u osmeh.

Za trenutak se zamislio, a onda se odlučio. Okrenuo se nazad i uputio se u glavnu ulicu.

U međuvremenu je pao mrak.

*

Hotel „Hermanes” je bio veći od hotela „Union”. I natpis je bio raskošnije ispisan. Mala sala bila je prazna i činovnik se poklonio. Šejn ga nije uznemiravao nego je požurio uz stepenice i osvrnuo se u uskom hodniku

Soba broj pet nalazila se levo, sasvim na kraju gde se sa jednog prozora pružao pogled na crkvu. Prišao je vratima i kucnuo

— Udite! — čuo je ženski glas koji ipak nije uspeo da raspozna.

On je otvorio vrata i ušao unutra. Bilo je mračno, međutim i ovde se nalazio jedan prozor. Slaba svetlost spolja padala je baš tamo gde se nalazila žena. Ležala je u krevetu. Gornji deo tela bio je obnažen. Lice je bilo u senci i on nije mogao da ga raspozna. Dok je zaključavao vrata bacio je pogled na grudi koje nisu bile toliko bujne da bi pripadale Ajlin Parker.

Kada je žena bez reči ispružila ruke, on požuri prema njoj. Obradovao se.

— Linda! — iznenadio se. Znao je da neće mnogo spatovati noćas. Seo je na ivicu kreveta i poljubio njene grudi.

Kada se nagnuo iznad njenog lica da je poljubi u usta, sa užasom je primetio da to nije Linda. Ugledao je ožiljak na njenom licu.

Huanita, pomisli on!

A onda ga je pogodio udarac koji ga je poslao u carstvo snova. Kao da je pao u neki mračan ambis.

Huanita se uspravi na krevetu.

— Znači uspeći smo — reče ona. — Kao od šale. Nisam znala da je tako naivan!

*

Niko nije obraćao pažnju na vitku priliku koja se oprezno probijala napred kroz senku koju je bacala bočna strana

kuće, a zatim je na uglu pretrčala na suprotnu stranu. Prošla je tiho pored osvetljenih prozora „Silver” saluna i stala na pločnik.

Bila je to Marsija Baltazar. Kada je Šejn napustio kantu i krenuo uz stepenice, ona je otvorila vrata i čula je kakvu je on poruku dobio. Vatredu devojku mučila je ljubomora. Skoro da je zaplakala. Odlučila je da krene za njim. Tajno, tiho i pribrano, kako je niko ne bi primetio.

Videla je kako je ušao u hotel. On je jedan pokvaren gringo kao i svi drugi. Ipak, nije toliko bila ljuta na njega, ali, toj drugoj ženi koja ga je na tako podmukao način privukla da spava s njom, njoj bi oči iskopala. Da nije, možda, lepša od mene? U to nije verovala.

Marsija je mogla da vidi glavnu ulicu. Ovde u ovo vreme nije bilo ni žive duše.

Odjednom, čulo se tiho rzanje konja i topot kopita. Glasovi su dolazili nekud iz tamnog prostora pored hotela. Tu mora biti više konja, pomisli devojka.

Zaboravila je svoju ljubomoru. Kao da je nije ni bilo. Marsija Baltazar nije bila samo lepotica, u njenoj lepoj glavi nalazio se i zdrav razum. Odmah je pomislila na klopku u koju može da upadne čovek njenih snova. Sećanje na braću Kamden bilo je suviše sveže.

Tako se opet oprezno vratila nazad onim istim putem kojim je došla. Skrenula je sa glavne ulice u jednu od uskih uličica koje su vodile prema brdu čizama. Potrčala je dalje i najzad se naslonila na zid kuće. Nalazila se u senci.

A onda je prestala da diše.

Na bočnoj strani zgrade hotela ugledala je konture više jahača. Sa jednog prozora na spratu spuštao se neki izdužen predmet. Bio je vezan lasom. Predmet je bio omotan džakom. Čulo se nekoliko reči. Španski, ali su govorili tiho tako da nije mogla da razume o čemu razgovaraju.

Pa to je bila gadna klopka. Ti Meksikanci tamo preko odvedoše čoveka za kojim se u njenom srcu rasplamsala vatra. Ljubav!

Stegla je usne i odlučila da zove u pomoć. Nećete mi ga oteti, vi lupeži! Šejn je još uvek živ, inače ga ti ljudi ne bi vukli sa sobom. Ipak, trgla se. Ako bi pozvala u pomoć to bi za Šejna bila smrtna presuda. Upucah bi ga bez milosti.

Sada je iz hotela izašla neka žena čije je lice bilo pokriveno velom. Potrčala je. Pored nje se nalazio neki mali čovek. Stigli su do jahača koji su ih čekali. Marsija pritisnu rukama svoje ustalasane grudi.

Meksikanci su krenuli. Topot kopita grmeo je kroz tamnu noć. Marsija je pretrčala preko do hotela i otpratila ih pogledom. Tek kada je primetila da su otmičari odjahali stariim poljskim putem koji kao produžetak glavne ulice vodi u Hidalgo Kaunti ona je otrčala do saluna i napravila uzbunu.

Ostala je bez daha. Usne blede, u očima strah. Marsija je pokrila lice rukama i počela da plače.

Čula je još samo gužvu oko sebe.

Šejnu se vrtelo u glavi. Padao je beskrajno dugo u neki mračni ponor i dobijao sve manje vazduha. Ipak, polako se vraćao u gorku stvarnost. Sada je ispred sebe video Lindu Ekland. Obnaženih grudi ležala je tu blizu, na dohvat ruke. A onda se iznenada izmenilo lice plesačice. Preko njenog lica sada se nalazio neki ružan ožiljak i na kraju je to ipak bila Huanita, ljubavnica El Almirantea.

A onda je njegov mozak počeo ponovo da radi. Vezali su mu ruke i noge, a što je teško disao to je bilo zbog toga što su ga vezali vrećom. Jasno, posle toga su ga digli na leđa jednog konja pri čemu se njegov trbuh našao na sedlu.

El Almirante, taj crni đavo, izmislio je trik sa nagom Huanitom kako bi se osvetio za ono što je Šejn njemu učinio. U svakom slučaju nešto je shvatio. Huanita je bila fantastično građena. U tom slučaju jedan čovek koji živi kao odmetnik od zakona može i da zaboravi ožiljak. U mraku se on i ne vidi.

Šejn je izgubio svako osećanje vremena. Bio je nestrpljiv da sazna kuda ga vode. Na Lukov ranč za gajenje konja ili pak preko granice u Meksiko.

Išli su dugo. Vreme se oteglo. Ipak, najzad su izgleda stigli. Neko je pitao gde su ostali ljudi i dobio odgovor da se nalaze s one strane granice. Po glasu je Šejn prepoznao da je Pinki Revn postavio pitanje. Zatim su ga prihvatile mnoge ruke i skinule ga sa konja. Potom su ga nosili. Dosta dugo. U nekoj kući su ga najzad bacili na pod.

Oslobodili su ga pokrivača i prevrnuli ga na leđa. Za trenutak svetlost je sinula u prostoriji. Jako blizu svoje glave ugledao je sjajne čizme El Almirantea sa divnim ukrasima.

Podigao je glavu i video stegnute usne Meksikanca koji je sedeo u plišanoj fotelji. Na jednoj stolici pored njega prepoznao je Šejn bivšeg narednika Luka Burgera koji se sada cerio kao pravi đavo koji je upravo stigao iz pakla.

— Hej, Šejne! Dugo se nismo videli.

— Halo, Burgere — klimnu glavom Šejn. — Prošlo je godinu dana otkako smo Ajlin Parker oslobodili iz kandža lešinara. Koliko mi je poznato ti se sada zoveš Grem Vajmen.

Dezterter se samo osmehnuo.

— Sreli smo se ponovo, gringo — frknu Meksikanac. — Ja sam ti lepo rekao da ćeš umreti na jedan poseban način.

Šejn je grozničavo razmišljao. Taj đavolski Meksikanac je spreman da izmisli nešto najgore, a i da to ostvari.

— Kockice, Huanita — naredi El Almirante i udari se rukom po grudima na kojima se nalazila uniforma.

Meksikanka se približila. Spustila je drvenu činiju na mali okrugli sto. Pinki Revn, ružni mali patuljak, takođe je prišao bliže. Podigao je obrve.

— Najpre mi objasnite kako se igra? — upita on i isceri se.

— To je jednostavno, Pinki — reče Burger i pogleda u Šejna. — Evo ovako. Admiral i ja bacamo kocku za tvoj život. Svako ima pravo da baci šest puta. Veći broj u ukupnom zbiru pobeđuje. Da li je jasno??

— A kakva je razlika kod mene? — upita Šejn.

— Ako admiral dobija, onda ćeš ti živeti još nekoliko časova duže — objasni Burger. — Naime, on sada odlazi u Meksiko i povešće te sa sobom. Međutim, ako dobijem ja, onda ćemo te obesiti o gredu u šupi pre nego što je zapalimo. — Obratio se Meksikancu. — Šta ti u stvari nameravaš da uradiš?

— To će biti iznenađenje za njega — ciknu El Almirante i isceri se

— Da počnemo — predloži Burger. Prepustio je Meksikancu prvo bacanje. Kockice su zveckale u činiji i zatim su se razletele po stolu. El Almirante je uzeo jednu i bacio.

— Trojka — objavi Burger. On sam je bacio i to je bila petica.

Onda je Huanita morala da im donese vina. Posle svakog bacanja oni su pili i tako produžavali igru. U međuvremenu je Burger pričao da ujutru očekuje jednog kupca. Kada proda mali ranč, on će se uputiti preko granice i tamo će se oženiti.

Posle petog bacanja bilo je nerešeno. Tek poslednje bacanje trebalo je da donese odluku.

Na kraju Luk Burger je bio taj koji je imao jedan poen više. Smejao se.

— To je sada gotovo! — rekao je on veselo. — Da li ćeš odmah da odjašeš?

— Tek kada šupa bude zapaljena — odgovori Meksikanac. U njegovom glasu osećalo se razočaranje.

Pinki Revn i dvojica Meksikanaca podigli su Šejna i izneli ga napolje. Odneli su ga do šupe koja se nalazila pored koralja za konje.

Otvorili su vrata i uneli ga unutra. Jedan jedini fenjer koji se nalazio na jednom svežnju slame osvetljavao je uzanu prostoriju ispod grede na kojoj je visio laso.

Podigli su ga i vezali laso za užu kojim su bile vezane njegove ruke.

Zatim je dezterter isterao sve napolje i okrenuo se još jednom unaokolo.

— Želim ti slatku smrt, Šejne — reče on i zatvori vrata za sobom. Šejn je sa zebnjom u srcu gledao svetlost koja se sve više približavala siami. Šta zaboga sve to treba da znači?

On je pokretao svoje telo, ali to ničemu nije koristilo. Bol u zglobovima time je bio još jači.

Iza njega je šušnula slama. Iz mraka mu se neko približavao. Okrenuo je glavu na levu stranu i njemu je zastao dah.

— Ajlin?

Taj glas je ličio na neko krkljanje.

Bujna plavuša bila je naga. U ruci je držala nož. Kada su se njihovi pogledi sreli ona je zažmurila.

— Ovo nisi očekivao, zar ne? — upita ona bezbojnim glasom.

Nije rekao ništa. To je znači bilo rešenje zagonetke! Ona je bila ta koja je vukla konce iz Fort Blisa. Niko ne bi vero-
vao da je ona spremna na takvu svinjariju. Ona je bila plavi andeo. Od nje se čak ni u službenim stvarima ni kleš-
tima nije mogla izvući reč iz njenih usta. A što nije bilo za njene uši to je lako mogla da sazna od poručnika Garnera kada mu je davala svoje savršeno telo. Bila je toliko lepa da je mogla imati svakog muškarca kog poželi. Međutim, ona se zaljubila u Luka Burgera.

Kada je najzad progovorio reči su mu jedva prešle preko usana. Bio je jako iznenađen.

— Ti si pre godinu dana doturila oružje Klineru za na-
pad. Tvoja otmica bio je jedan jako jeftin trik. Javljala si bandi kada prolaze vozovi sa transportom novca i anonimnim pismima si huškala braću Kamden protiv mene. Na tvojoj duši su svi mrtvi. Ajlin. Tebe mora da je stvorio sam đavo.

Trgla se kao da ju je bič pogodio.

— Bila sam mlada kada sam srela Luka — reče ona ti-
ho. — I, on je bio lep. On je od mene načinio ženu. Tako sam potpala pod njegov uticaj. Posle prvog napada onda hteo je sa mnom da ode u Meksiko, ali El Almirante je bio pos-
tao gramziv. Video je mogućnost da armiji uzme još više novaca. Oni su mene imali u šaci. Luk zna da bude veoma do-
bar.

— Naročito je bio dobar kada je silovao Mortonovu kćer-
ku.

— To nije istina! — viknu Ajlin. — To je uradio taj cr-
nac.

— Glupost — odvrati Šejn. — On je još onda jahao tog šarenog konja. Poručnik Garner nam je to danas i potvrdio. Ti nisi bila dovoljna tvom voljenom Luku. Ko zna sa koliko još žena je on spavao!

— Ako je to tačno, ja ću ga ubiti! — reče ona sa suza-
ma u očima. — Ne znam da li će ikada više biti onako iz-
među mene i Luka. Od one noći u El Pazu...

— Onda još ispričaj da si se i u mene zaljubila! — cik-
nu Šejn. — Šta će ti taj nož?

Pokazala je rukom jedan ugao šupe.

— Tamo se nalazi jedna torba sa mojim udelom u ple-
nu. Ako mi daš časnu reč da ćeš pobeći sa mnom, pružići ću ti
veze.

— Ti si totalno luda, devojkco — promrmlja on. — Zar ti nije jasno da bi svaki čovek u mom položaju obećao sve što se od njega zahteva? Da zbog te izgovorene časne reči ne-
će nimalo da ga grize savest. Šta ćeš ti posle toga kad sa-
znaš istinu?

— Jedan takav čovek kao što si ti sreće se samo jednom u životu, Šejne. Čak i kada gledaš smrti u oči ti nećeš sla-
gati da bi spasio svoj život. Želim te stvarno.

Na vratima šupe se čulo šuškanje. Okrenula se. Ljudi su spolja podmetnuli ispod praga baklje koje su gorele.

— Luk! — ciknu devojka i otrča prema vratima.

— Srećan put u pakao! — viknu Burger spolja. Zatim je pucao. Kugle su kroz drvo pogodile Ajlin Parker. Pala je. Plamen se sve brže dizao pored vrata.

Odjednom se devojka pokrenula. Uzela je nož i četvoro-noške krenula prema Šejnu. Krv je tekla iz više rana na njenom telu.

Umreće, međutim nešto ju je teralo dalje. Ne može se smrt tolikog broja ljudi okajati time što će umreti. Sigurno nije želela da na svoju savest natovari još jednu žrtvu. Plamen je sada zahvatio čeonu stranu šupe. Iskrene koje su padale na zemlju još uvek su se gasile. Međutim, neće proći mnogo vremena a vatra će zahvatiti svežnjeve slame.

Ajlin Parker pade ispred njegovih nogu. Hteo je da je ohrabri, ali mu se grlo osušilo. Počela je da se penje na jedan svežanj slame. Uspela je. Uхватила je laso. Pokušala je da ga preseče.

Plamen se sve više širio. Stvarao je čitave oblake dima. Ispred šupe je nastalo komešanje i čula se galama. Odjeknuše krici. Kopite su grmele. Pucalo se divlje. Bilo je jako toplo. Ajlin počeo da kašlje. Zatim je kriknula i pala sa svežnja slame. Sada je Šejna uhvatila panika. Kretao je svoje telo tamo-amo i mlatarao očajnički nogama.

Devojka je izgleda ipak načela laso je se prekinuo i Šejn pade pored nje. Poslednjom snagom uspela je da preseče veze na njegovim rukama, a zatim se opružila na tlu. Njene oči su ga gledale prazno. Napolju prestade pucnjava.

Šejn je uzeo nož i presekao veze na nogama. Pojas sa revolverima mu nisu bili uzeli. Dok ga je nameštao, otvorila su se vrata šupe.

— Šejne!

Bio je to Polardov glas. Šejn nije mogao da odgovori. Podigao je mrtvu devojku i prebacio je preko ramena. Zatim je prošao kroz plamen posrćući.

Polard je upravo nameravao da uleti u šupu. Prihvatio je devojku sa njegovog ramena. Onda su svi pojurili prema njemu. Marsija mu se obesila oko vrata i poljubila ga. Ona je dovela pola grada. Prema njenom opisu Pej i Polard su znali gde će ga naći.

Samo Luk Burger i Huanita preživeli su borbu. Burger je ležao na zemlji. Bio je vezan. Žena se bacila na mrtvog El Almirantea i plakala.

El Almirantea, ajkule sa granice od koje se ljudima ledila krv u žilama, sada više nije bilo. Ostaće samo priče.

U petak uveče masa ljudi ispunila je ogroman prostor ispred brda čizama. Bokserski ring postavljen je na otvorenom prostoru pošto šator ne bi mogao da primi toliko ljudi.

Šejn se popeo na ring. Svi su bili tu. Nedostajao je jedino maršal Karmodi. On je uhvatio maglu kada je čuo za poturu. Tu su bile i Marsija i Linda Ekland, mala lepotica iz El Paza. One su mu slale poljupce. Sva sreća što Marsija nije primetila da Linda Ekland šalje poljupce.

Gong je označio prvu rundu. Šejn se brzo kretao i izbegavao snažne udarce Dinamit-Džoa, a sam je zadavao blage udarce. Tako je bilo iz runde u rundu. Ipak, u osmoj rundi Dinamit-Džo je zakačio Šejna i on odlete na pod.

Oporavio se brzo i koristio svoje brze noge. Dinamit-Džo je izgubio vazduh. Udarci su mu bili mlaki. Šansa za Šejna! Njegova desnica je sevnula kroz vazduh i odsela na bradi grdosije. On pade kao vreća. To je bio kraj. Nije mogao da ustane.

Marsija i Linda su skakale od radosti. Biće nevolje! Ipak noćas će biti sa Marsijom, ona je to i zaslužila. Slatka Linda će morati da se strpi do El Paza.

KRAJ

HOGAR STRAŠNI

BY
DICK BROWNE

ZDRAVO, DUŠO! KAŽI
DRAGIČKA! UZEO SAM
NEDELJU DANA SLO-
BODNO!

OH! ZD...RAVO...
JA ... OVAJ...

PA...T... TO JE
DIVNO...

GDE JE ONAJ SREĆNI
IZRAZ NA TVOM LICU
KAO KAD TI JAVLJAM DA
IDEM NA PUT!

NOVO

ALBUM

samolepljivih

sličica

